

Z obsahu:

**Peklo jako definitivní
odmítnutí Boha**

Jan Pavel II. při
generální audienci
28. 7. 1999
– strana 2 –

**S tělem a duší vzata
do nebe**

Poselství svátku
Nanebevzetí Panny
Marie
– strana 4 –

Opětovné setkání

Nepřizpůsobujte se
tomuto světu! Je čas
obrácení...
– strana 5 –

**O mešní zbožnosti
bratra Konráda**

Můžeme-li se od
svatých něčemu
naučit, pak je to
především mystické
spoluslavení mše
svaté...
– strana 6 –

Znamení jisté naděje

– strana 7 –

**Nové pohanství
a nová evangelizace**

Lubomír Štula
– strana 8 –

Na cestu lásky

Bílá kronika
– strana 10 –

Výjev Nanebevzetí Panny Marie v klášterním chrámu v Rohru (Německo)

Peklo jako definitivní odmítnutí Boha

Bůh je Otec nekonečně dobrý a milosrdný. Ale člověk, který je povolán, aby mu svobodně odpověděl, může bohužel zvolit definitivní odmítnutí jeho lásky a jeho odpuštění, a tak se navěky odloučit od radostného společenství s ním. Právě tato tragická situace je obsahem křesťanského učení, když se mluví o zavržení nebo o pekle. Nejedná se o trest, který Bůh zvenčí uloží, nýbrž o důsledek premis, které člověk učinil již za tohoto života. Stejný rozměr neštěstí, které s sebou nese tato temná situace, můžeme do určité míry vytušit ve světle některých svých strašných zkušeností, které z života dělají, jak se říká, »pekle«.

Symbolické obrazy Písma

V teologickém smyslu je ovšem peklo něco jiného: je posledním důsledkem hříchu jako takového, který se obrací proti tomu, kdo jej spáchal. Je to situace, do které definitivně upadá ten, kdo odmítá Otcovo milosrdenství i v posledním okamžiku svého života.

K popisu této skutečnosti používá Písmo svaté symbolickou mluvu, která se postupně zpřesňuje. Ve Starém zákoně situace zemřelých není ještě plně osvětlena Zjevením. Nejčastěji se proto soudilo, že mrtví jsou shro-

mážděni v šeu, místě temnot (srov. Ez 28,8; 31,17; Jb 10,21n; Ž 30,10; 88,7.3), propasti, ze které není výstupu (srov. Jb 7,9), na místě, na kterém není možno vzdávat chválu Bohu (srov. Iz 38,18; Ž 6,6).

Nový zákon vrhá nové světlo na situaci mrtvých, především když ohlašuje, že Kristus svým zmrtvýchvstáním přemohl smrt a rozšířil svou osvobozující moc také na království mrtvých.

Riziko lidské svobody

Vykoupení zůstává trvalou nabídkou spásy, kterou musí člověk svobodně přijmout. Proto každý bude souzen *podle svých skutků* (Zj 20,13). Nový zákon používá obrazy a představuje místo určené pro pachatele nepravosti jako hořící pec, kde je *pláč a skřípění zubů* (Mt 13,42; srov. 2,30.41), nebo jako peklo s *neuhasitelným ohněm* (Mk 9,43). To všechno je vyjádřeno vyprávěním v podobenství o bohatém rozkošníkovi, ve kterém se upřesňuje, že peklo je místo konečného trestu bez možnosti návratu či zmírnění bolesti (srov. Lk 16,19-31).

Také Apokalypsa představuje plasticky ty, kteří nejsou zapááni v knize života, v *ohnivém jezeře*, jak jdou vstříc *druhé smrti* (Zj 20, 13n). Kdo se tedy vzpěčuje otevřít evangeliu, při-

pravuje sám sobě *trest věčné záhuby daleko od tváře Páně a od slávy jeho moci* (2 Sol 1,9).

Obrazy, jimiž nám Písmo svaté představuje peklo, je třeba správně chápat. Naznačují **naprostý zmar a prázdnotu**

života bez Boha. Peklo spíše než místo označuje postavení, ve kterém se nachází ten, kdo se svobodně a definitivně vzdaluje od Boha, pramene života a radosti. Katechismus katolické církve shrnuje pravdy víry na toto téma do těchto slov: »Zemřít ve smrtelném hříchu, aniž by byl smyt lítostí, a nepřijmout milosrdnou Boží lásku, to znamená zůstat navždy odděleni od Boha v důsledku našeho svobodného rozhodnutí. A tento stav konečného sebevyločení ze společenství s Bohem a s blaženými je označován slovem „peklo“.« (KKC 1033)

Varovný příklad padlých andělů

„Zavržení“ není proto vyčeno z Boží iniciativy, protože on ve své milosrdné lásce nemůže chtít nic jiného než spásu bytostí, které stvořil. Ve skutečnosti je to tvor, který se uzavírá jeho lásce. „Zavržení“ spočívá právě v **definitivním odloučení od Boha, které si člověk svobodně volí** a potvrzuje smrtí, která tuto volbu jednou provždy pečeti. Boží výrok potvrzuje tento stav.

Křesťanská víra učí, že v riziku tohoto „ano“ nebo „ne“, kterým se vyznačuje svoboda stvořených bytostí, některé již

vyslovily ne. Jedná se o duchovní tvory, kteří se vzbouřili proti Boží lásce a nazývají se **démoni** (srov. Lat. konc. IV: DS 800-801). Pro lidské bytosti vyznívá tento osud jako napomenutí: je permanentní výstrahou, abychom se vyvarovali tragédie, do které ústí hřích, a **utvářeli svůj**

život podle života Ježíšova, který se rozvíjel ve znamení „ano“ vůči Bohu.

Protiváha křesťanské naděje

Zavržení zůstává trvalou možností, ale není nám dáno poznávat bez zvláštního Božího zjevení, zda a které lidské bytosti se v něm skutečně nacházejí. Myšlenka na peklo a tím méně nepřiměřené používání biblických obrazů nemají vyvolávat psychózu ani úzkost, nýbrž představují **nezbytné a spásitelné napomenutí svobodě** v rámci sdělení, že zmrtvýchvstalý Ježíš porazil Satana a dal nám Božího Ducha, ve kterém voláme *Abba, Otče* (Řím 8,15; Gal 4,6).

V křesťanské zvěsti převažuje tato perspektiva bohatá na naději. Účinně se odráží v liturgické tradici Církve, jak o tom svědčí například slova římského kánonu: »Přijmi tedy milostivě, Bože, obět svých služebníků a celé své rodiny... vysvobod' nás od věčné záhuby a připočti k zástupu vyvolených.«

L'Osservatore Romano
28. 7. 1999
Mezitulky a zvýraznění
redakce Světla

EVROPSKÝ BISKUPSKÝ SYNOD

Mezi 78 novými delegáty, experty a auditory delegovanými Janem Pavlem II. na blížící se zvláštní zasedání evropského biskupského synodu je 18 žen z řad řeholnic i laiků. Mezi jmenovanými je 23 kardinálů, biskupů a kněží, 17 expertů a 38 auditorů. Zasedání se koná ve dnech 1. až 28. října v Římě pod heslem: »Ježíš Kristus žijící ve své Církvi je zdrojem naděje pro Evropu.«

DESATERO

Zatímco nedávno museli z jedné radnice v USA odstranit desky Desatera, rozhodla nyní sněmovna reprezentantů, že v každé školní třídě a na jiných veřejných místech musí být vystaveno Desatero. Očekává se od tohoto opatření, že bude mít kladný vliv v boji proti násilí na školách. Pozorovatelé však očekávají, že protivníci vznesou žalobu u ústavního soudu pro porušení zákona o odluce církve a státu.

-kai-

Záruka konečného vítězství

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní slavnosti

Jeho milosrdenství těm, kdo se ho bojí

K dnešnímu pozvání má Duch svatý zcela jiný důvod než kdykoliv jindy. Dnes tě zve, abys nahlédl až do samého nebe. Máš na to právo, protože ten, koho zde oslavují, je tvoje Maminka. *Maria byla vzata do nebe, plesají zástupy andělů*, zpíváš dnes v jásosech s Církví. Nemáš snad větší důvod k radosti než zástupy andělů? Ony vítají svou královnu, ale ty se raduješ ze slávy a nejvyšší blaženosti své Maminky! Je to ta nejkrásnější rodinná slavnost, jaké se můžeš účastnit. Máš právo radovat se z účasti na ní radostí, s jakou se setkává tvář v tvář Dcera se svým Otcem, Matka se svým Synem a Snoubenka s Duchem svatým. Její konečná radost a její nekončící sláva je radostí a slávou také jejích dětí.

Tato slavnost je pro tebe také slavností veliké naděje.

Ačkoliv se ti skrze Marii dostalo všech milostí, které jsou ovocem smrti a zmrtvýchvstání jejího Syna, jeho vítězství i tvoje blaženost budou dokonale teprve tehdy, až bude definitivně poražen i *poslední nepřítel – smrt*. Potom nastane konec moci zla, jehož vláda bude navždy zlomena a pokorena tím, že budou vzkříšena i těla těch, kteří zesnuli. Radostnou a slavnou předzvěstí a zárukou tohoto vítězství je dnešní Mariino nanebevzetí: smrt, kterou na svět přivedlo selhání první Evy, doznala již definitivní porážku u nové Evy, která jako první ze všech tvorů s duší i oslaveným tělem vstupuje do slávy svého Syna.

Až skrze Krista přijde vzkříšení z mrtvých a ti, kteří jsou s ním spojeni, budou povoláni k životu, pak ona především všechny ty, kteří jsou její děti, přivede jako Matka k sobě do nebeské slávy. Která matka by neudělala všechno, aby své děti přivedla tam, kde se jí dostává plnosti všeho dobra? Která matka se nepodělí se svými dětmi o všechno, co je a co má?

V této jistotě se znovu plně odevzdej své Matce. Nikdo ti lépe neukáže cestu, kterou již prošla i se svým tělem. Kdy jindy znějí přesvědčivěji její slova: *Nyní tedy, děti, poslyšte mě! Blahoslavení, kteří dbají na mé cesty. Slyšte poučení a budete moudří. Blaze člověku, který mě poslouchá, který bdí každý den u mých dveří.*⁽¹⁾

Na své Matce ti dnes Ježíš ukazuje, jak se naplňuje, co přislíbil, když v horském kázání osmkrát volal: *Blahoslavení!* Její je nyní nebeské království, neboť byla *chudá v duchu*. Ona byla nyní potěšena, protože plakala pro lásku ke svým dětem, ona nyní vidí Boha tváří v tvář, protože je *nejčistšího srdce*. Maria je první z těch, kteří jsou s *Kristem povoláni k životu*. Bůh, který je *pamětliv svého milosrdenství, od pokolení do pokolení* chystal příchod zářící Jitřenky spásy.

Celým svým životem, celým svým nekončícím bytím zpívá Maria svůj chvalozpěv Pánu. *Velebí jej a jása v Bohu, svém Spasiteli*, Maria nejlépe ze všech lidí chápe nedocenitelný dar spásy. Její radost je ovšem proto nejhlubší a nejdokonalejší, protože má ze všech lidí nejhlubší a nejdokonalejší přesvědčení o své vlastní nepatrnosti. A právě v tom, jak dokonale poznává a uznává svou malost před svým Tvůrcem, spočívá její opravdová velikost, na kterou Bůh *shlíží s takovým zalíbením*. Svou pokorou a poslušností se otevřela působení jeho nekonečné a milosrdné moci, takže jí mohl učinit tak *veliké věci*, pro které ji *budou blahoslaviti všechna pokolení*. V jejím lůně vykvete největší dar, který dal Bůh člověku: Slovo učiněné tělem.

Právě ve své pokorné služebnici svou mocí rozptýlí všechnu pýchu. Pýcha je oním znamením, kterým se vyznačují jeho nepřátelé. Ale ti *všichni mu budou položeni k nohám*.

Rudý drak se sedmi hlavami, deseti rohy, na každé hlavě čelenku, se ještě pyšní. I když smetl z nebe třetinu hvězd, i když se snaží dostihnout její děti, neboj se ani v nejmenším: bude sesazen.

Maria není jen Matkou Ježíšovou, je Matkou všech lidí.

V apokalyptické vizi Ženy, která svádí vítězný boj s drakem, se prolíná jak obraz Církve, tak obraz její Matky a Panny Marie. Máš Matku, nad kterou nikdy nepanoval ani satan, ani smrt. Je Matkou Života i Matkou živých. U ní se *nasytíš dobrými věcmi*, ale všichni sebevědomí a soběstační bohatci odejdou s prázdnou. Neboj se pokoření, kterým tě zatím stíhají. Na své Matce vidíš, co čeká ponížené. *Sám Král touží po její kráse.*⁽²⁾

Maria, blahoslavená jsi, že jsi uvěřila. Splnilo se vše, co ti bylo řečeno od Pána!

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Př 8, 32 nn

⁽²⁾ resp. žalm 45

Liturgická čtení

1. čtení – Zj 11,19a;12,1.3–6a.10ab

Boží chrám v nebi se otevřel a ukázala se v něm archa jeho úmluvy. Pak se objevilo na nebi veliké znamení: žena oděná sluncem, s měsícem pod nohama a s korunou z dvanácti hvězd kolem hlavy.

Potom se objevilo na nebi další znamení: veliký ohnivě rudý drak se sedmi hlavami a deseti rohy a na každé hlavě měl čelenku. Ocasem smetl třetinu hvězd z nebe a svrhl je na zem. Ten drak se postavil před ženu, která měla rodit, aby pohltit její dítě, jakmile ho porodí.

A porodila syna, chlapce, toho, který má vládnout všem národům železným prutem. Avšak její dítě bylo uchváčeno do nebe k Bohu, k jeho trůnu. Žena pak uprchla na poušť, kde měla místo připravené od Boha.

Tu jsem uslyšel hlasité volání v nebi: „Od nynějška patří vítězství, moc a královská vláda našemu Bohu a panování jeho Pomazanému.“

2. čtení – 1 Kor 15,20–27a

Bratři! Kristus vstal z mrtvých, a to jako první z těch, kteří zesnuli. Protože smrt přišla skrze člověka, přijde skrze člověka také vzkříšení z mrtvých. Jako totiž pro svoje spojení s Adamem všichni propadli smrti, tak zase pro svoje spojení s Kristem všichni budou povoláni k životu. Ale každý v tom pořadí, jaké mu patří: na prvním místě je Kristus; pak ti, kteří jsou Kristovi, až přijde. Potom nastane konec, až odevzdá své království Bohu a Otcovi a až zlomí vládu všech možných knížat, mocností a sil.

On totiž musí kralovat, dokud mu Bůh nepoloží všechny jeho nepřátele k nohám. Jako poslední nepřítel bude pak zničena smrt. Všechno totiž Bůh podřídil pod jeho nohy.

Evangelium – Lk 1,39–56

Maria se vydala na cestu a spěchala do jednoho judského města v horách. Vešla do Zachariášova domu a pozdravila Alžbětu.

Jakmile Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, dítě se radostně pohnulo v jejím lůně. Alžběta byla naplněna Duchem svatým a zvolala mocným hlasem: „Požehnaná jsi mezi ženami a požehnaný plod života tvého! Jak jsem si zasloužila, že matka mého Pána přišla ke mně? Vždyť jakmile zazněl tvůj pozdrav v mých uších, dítě se živě a radostně pohnulo v mém lůně. Blahoslavená, která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána!“ Maria řekla: „Velebí má duše Hospodina a můj duch jása v Bohu, mém spasiteli, neboť shlédl na svou nepatrnou služebnici.“

Pokračování na str. 4

S tělem a duší vzata do nebe

Od 1. listopadu 1950 vyznává každý, kdo nese hrdé jméno katolického křesťana, jako pravdu víry: »Věřím, že Maria po svém blaženém skonání byla přijata s tělem i duší do nebe.«

Tajemství dnešního svátku nám sděluje pravdu, poselství a napomenutí.

Na prvním místě se nám sděluje **pravda**. Pravda je shoda nějakého výroku se skutečností. Když tedy vyznáváme, že Maria byla i s tělem vzata do nebe, není to pouhý zvuk slov, nýbrž sdělení skutečnosti. Pravda o nanebevzetí Panny Marie není o nic méně významnou pravdou než pravda, že se Ježíš narodil, trpěl, zemřel, svou vlastní mocí vstal z mrtvých a vystoupil na nebesa ke svému nebeskému Otcí. Pravda o nanebevzetí Panny Marie je tak obsahem Božího zjevení jako dvanáct článků víry v Krédu. V pravdě nejsou žádné rozdíly. Co je pravda, nemůže být pravdou více nebo méně. Může být jedna pravda významnější než druhá, ale uvnitř pravdy není žádný jiný rozdíl než ten, že se liší od omylu.

Když protestanté (a starokatolíci) hovoří o tom, že obsahem dogmatu se stal mýtus, musíme se proti takové neuvěřitelné invektivě ohradit. Zde nebyl dogmatizován žádný mýtus, nýbrž bylo zde rozvinuto něco, co bylo od počátku obsaženo v Božím zjevení. Není žádný div, že tato pravda vstoupila v plně jistotě do vědomí Církve teprve ve dvacátém století. V prvních stoletích byla Církev plně zaměstnána tím, aby vysvětlila skutečnosti týkající se Ježíše Krista. Potřebovala k tomu staletí, než bylo

jasné, že všechny tři božské osoby jsou stejného majestátu, stejné plnosti a hodné stejné úcty. Opět to trvalo dlouho, než mohla Církev s celou jasností prohlásit, že v jedné osobě Ježíše Krista jsou dvě přirozenosti, božská a lidská. Nejdříve musely být položeny základní pravdy, a pak se teprve mohla Církev ponořit do jádra jiných pravd, aby je mohla náležitě rozvinout. Teprve v roce 1439 v dekretu pro arménské křesťany byl počet svátostí stanoven na sedm. Pravda o nanebevzetí Panny Marie není o to méně cenná, že vstoupila do vědomí Církve později: pro pravdu není rozhodující její stáří, nýbrž platný souhlas se skutečností. Je tomu teprve sto let, co můžeme pomoci letadel létat mezi kontinenty. Ale pravdy o možnosti létání a o pohonných hmotách, které nám to umožňují, nejsou o nic méně pravdivé než ty, které jsou známé od nepaměti.

Pravda také není zboží na prodej. Nemůžeme říct: Abychom s protestanty dospěli k jednotě, musíme se této pravdy zříct, anebo ji zasunout do pozadí. Nikoliv, pravda je přísnou vládkyní: buďto se před ní skloníme, nebo se musíme postavit proti ní. Zamlčet ji není možné. Je proto nebezpečné a zrádné vést ekumenické rozhovory tak, že přítomně zcela vylučujeme pravdy o Panně Marii. Je snad možno Marii, Matku Boží, takovýmto způsobem vyřadit, abychom mohli najít údajnou shodu o jiných pravdách? Kdo dá všanc pravdu na jednom místě, ten se staví proti Boží pravdě jako takové.

Dnešní svátek nám nabízí také **poselství**. »Hlásání věčného života bylo v naší církvi zamlženo,« říká zcela správně kardinál Ratzinger. O věčném životě se málo mluví: o věčném zavržení se nemluví vůbec a o věčné blaženosti málo. Příliš jsme zdomácněli na této zemi. Pokoncilní katolík chce užívat tohoto života zde na zemi a málo myslí i na věčnou radost v nebi. Když už se mluví o věčném životě, tak spíše pouze o dalším životě duše, ale už vůbec ne o účasti těla na nebeské slávě. Právě proto nám tajemství dnešní slavnosti zprostředkuje důležité poselství. To poslední není smrt, ale život. Máme určité pochopení pro to, že lidé jsou naplněni úzkostí o život a i zoufalstvím nad životem. Ti starší prožili krutou válku s mnoha oběťmi lidského života, a když se rozhlédneme po světě, vidíme na tolika místech občasně války, násilí a rozbroje mezi národy. Životní úzkost často přepadá mladé lidi. »No future,« ří-

kají. Nevidíme žádnou budoucnost. Ničí se životní prostředí, šíří se nezaměstnanost, není možné se tomu ubránit: No future. Na této zemi není dobře a já jsem přesvědčen, že bude ještě hůře. Ale to není poslední slovo o lidstvu. Dokud svět světem stojí, budou zde boje, války, smrt a zánik; ale na onom světě je jiná skutečnost, která je vyhrazena Bohu, a tuto skutečnost nám ohlašuje Mariino nanebevzetí. Život pokračuje po smrti, nejdříve pro nás obyčejné smrtelníky jen jako život duše, ale jednou také život v těle. I tělo je povoláno, aby jednou vstoupilo do Boží slávy. Maria nás již předešla do nebe s duší i s tělem. Nevíme, na které místě se Maria se svým tělem nachází. Ale to není žádnou překážkou pro víru v tuto skutečnost. Maria nám sděluje poselství: existuje věčný život, život nejen duše, ale i oslaveného těla. **Oslaveného těla!** Proto se dnes čte z 1. listu ke Korintským. Neboť právě zde se sv. Pavel pokouší postavit do protikladu tělo pozemské a tělo oslavené: *Do země se klade tělo, které podléhá zkáze, vstane však tělo, které zkáze nepodléhá* (1 Kor 15, 42). A poukazuje pak na to, že i na zemi jsou rozličná těla: tělo ptáků se liší od těla ryb. To znamená: pozemské se neruší, nýbrž proměňuje a v oslavené podobě má spolu s duší účast na věčném životě.

Dnešní slavnost je konečně **napomenutím**. Dnešní člověk se potácí mezi zbožšťováním těla a ničením těla. Zbožšťování těla je nám všem známé: lidské tělo, tělesné rozkoše, způsoby, jak se »vyžít«, jsou nám nabízeny ze všech možných stánků a výloh. Tělesné rozkoše v manželství i mimo ně, tělesné rozkoše provokované jídly a nápoji, dráždivým způsobem oblékání, které pře-

LITURGICKÉ ČTENÍ –

pokračování ze str. 3

Od této chvíle mě budou blahoslavít všechna pokolení, že mi učinil veliké věci ten, který je mocný.

Jeho jméno je svaté a jeho milosrdenství trvá od pokolení do pokolení k těm, kdo se ho bojí.

Mocně zasáhl svým ramenem, rozptýlil ty, kdo v srdci smýšlejí pyšně.

Mocně sesadil z trůnu a ponížené povýšil, hladové nasýtil dobrými věcmi a bohaté propustil s prázdnou.

Ujal se svého služebníka Izraele, pamatoval na své milosrdenství, jak slíbil našim předkům, Abrahámovi a jeho potomkům, navěky.

Maria zůstala u Alžběty asi tři měsíce a pak se vrátila domů.

hnaně zdůrazňuje některé části těla, to všechno jsou znaky zbožšťování těla. Tělo má sloužit za nástroj rozkoše, ať už s jiným pohlavím nebo i se stejným pohlavím či sám se sebou. Anglikánský arcibiskup Desmond Tutu vyzval, aby se odstranily jakékoliv výhrady proti homosexuálům. Ve Švýcarsku došlo k prvním úmrtím na AIDS, který byl infikován při perverzním pohlavním styku uvnitř skupiny ve věku 25-44 let. Rozkoš, která se propaguje, se odráží ve zkáze. Zbožštění těla a jeho zničení jsou dva póly, mezi kterými se člověk potácí. V Anglii jsou ničeny tisíce embryí, tzn. maličkových, dosud nevyvinutých lidí. Lidská embrya se používají na výrobu kosmetických přípravků. Dočítáme se, že žena, která počala dvojčata, dává jedno ze svých dětí zabít ve svém lůně jehlicí. To je ničení těla; a jeden australský profesor tvrdí: Právo na život má jen ten, kdo má vědomí a není nijak poškozen nebo postižen. Co uděláme s těmi ostatními, kteří nemají vědomí a jsou postiženi? Zlikvidujeme je. Ničení života na celém světě. Statistika potratů prakticky stále stoupá.

Za této situace k nám volá Panna, vzata do nebe s tělem i duší: Varujte se zbožšťování těla, varujte se jeho ničení. Přijímejte tělo jako Boží dar, chraňte je a používejte jako nástroj ke svatosti. Ved'te svatý život před Bohem. Myslete na to, že vaše tělo je určeno k tomu, aby bylo jednou vzato do nebe k věčné blaženosti. Středověk, ale i nová doba vytvořila řadu obrazů, na kterých apoštolé stojí kolem Mariina lože, odkud je pozvedána do nebe. Její Syn ji přijímá do nebeské slávy. I když tato podoba nanebevzetí může být pouze legendou, není žádného sporu o tom, že Maria byla jednou vzata do nebes, že ji doprovázejí naše prosby a naše touha. Můžeme je shrnout do slov, která kdysi výstižně formuloval sv. Bernard:

»Pohled, jak nejlépe jsme mohli, doprovodili jsme tě a alespoň z dálky sledovali, požehnaná Panno, na tvé cestě ke tvému Synu. Kéž nám tvoje dobrota vyprosí, aby se milost, kterou jsi našla u Boha, zjevila celému světu. Zjednej svou přimlouvou hříšným odpuštění, nemocným uzdravení, malomyslným sílu, zarmouceným útěchu, ohroženým pomoc a záchranu. Kéž i dnes, v den tvé oslavy, tvůj Syn, Ježíš Kristus, náš Pán, udělí skrze tebe, vlídná Královno, dary své milosti všem svým služebníkům, kteří vzývají tvé sladké jméno. Jemu buď jako Bohu chvála na věky věků. Amen.

Fels 7-8/99, překlad -lš-

Opětovné setkání

Když jsem před několika lety četl časové údaje slavení »původní liturgie«, rozhodl jsem se, že opět jednou navštívím mši svatou svého mládí. Motu proprio *Ecclesia Dei* mi dává možnost, abych tak učinil, aniž bych si musel vyčítat neposlušnost.

Bylo to v neděli po slavnosti Božího Těla roku 1994 v kostele svatého Šebestiána v Salcburku. Byl jsem tak trochu zvědavý na setkání se »starou mší« po celém čtvrtstoletí. Ale stalo se něco, na co jsem nebyl připraven. Stará liturgie mnou hluboce otrásla a jen sám Bůh ví, co se se mnou stalo.

O co šlo? O vzpomínku z dětství? Možná i o to. Ale ve skutečnosti šlo o mnohem, mnohem více. Od té neděle uplynuly čtyři roky a já jsem o tom stále přemýšlel a rozmlouval s mnoha lidmi. Vznikla z toho malá knížečka. Bylo by pěkné, kdyby zde byly barevné fotografie, ale to by stálo příliš mnoho. Vzpomněl jsem si na majitele jedné tiskárny, kterého jsem potkal jednou před lety. Zatelefonoval jsem mu. Ten pán si na mě vzpomněl. »Co by stál tisk s barevnými fotografiemi?« »Když děláte právě to, nebude to stát nic.« A tak je dnes knížečka k dispozici pro každého, kdo je na ni zvědavý nebo kdo ji chce někomu dále podarovat. Najdete zde také dopis jedné čtyřřadvacetileté ženy, která se se starou liturgií setkala poprvé. Najdete zde výpovědi otce Pia, výpovědi Tridentického koncilu, 2. vatikánského koncilu a přehled dob a míst, kde se pravidelně slaví mše svatá ve starém ritu v německé oblasti.

Jako patnáctiletý jsem se stal katolíkem z vlastního rozhodnutí. Až do té doby jsem neznal žádné bohoslužby a prakticky žádnou církev a o křesťanství jsem neměl prakticky potuchy. Moje cesta k Církvi nevedla přes nějakou knihu nebo rozhovor, nevedla přes žádné vyučování ani kázání, nýbrž rozhodující byla pobožnost »staré mše«, především dřívější »tiché mše svaté«. Liturgická reforma roku 1969 se mě nijak zvlášť nedotkla. Neobrátil se kněz přátelsky k lidu a neposunul celé dění blíže k lidu? I mateřština byla srozumitelnější, i když jsem znal leccos z latiny. Můj otec byl celý život bojovníkem a hledačem. Zeptal jsem se ho počátkem 70. let, jak vychází s novou liturgií. Jeho odpověď mě překvapila: »Hůř než dříve. Teď se celou dobu mluví. Dříve tu bylo ticho i slavnostnost jednou cestou, jak se modlit k Bohu.«

Je nějaký společný jmenovatel všech myšlenek, které mě napadly v těchto po-

sledních letech? Ano. Klaus Gamber pojmenoval to rozhodující ve své knížečce: *Zpět k Pánu!* Je to napínavá četba. Dříve Církev neznala žádné »tváří v tvář« při slavení posvátných tajemství. Kardinál Ratzinger nazývá Klause Gamera jediným skutečným znalcem liturgie mezi zástupcem pseudoliturgiků, který okupoval střed církve. Známý je výrok kardinála Ratzingera, který vidí hlavní příčinu současné církevní krize v přerušení liturgické tradice. Je-li tomu tak, co je třeba udělat? Nebylo by nic horšího, než vrátit přes noc všechno zase zpět. Ale jedno je nezbytné: To, co pod vedením Ducha svatého vyrůstalo celá staletí, musí zůstat zachováno jako měřítko a zdroj duchovní síly. Rozhodujícím předpokladem je motu proprio Jana Pavla II., které umožňuje další existenci staré liturgie. To, co mnozí nevzali vážně, vykazuje nebyvalý růst. Na stále větším počtu míst přibývá společenství, která slaví starou liturgii. Bratrství sv. Petra začalo před 10 lety s 8 kněžími. Dnes je těchto kněží 120 a stejný počet seminaristů ve dvou seminářích.

Kdo si chce zachovat svou identitu, nesmí se vzdát svých kořenů. Jak to říká apoštol Petr? *Nolite conformari huic saeculo!* – *Nepřizpůsobujte se tomuto světu!* Je čas obrácení. Zpět k Pánu!

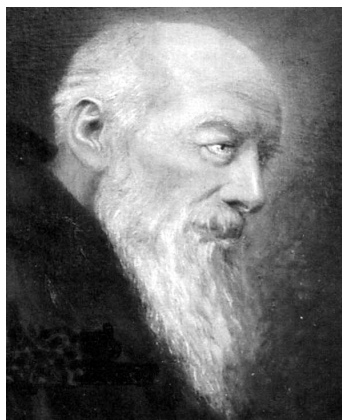
Přel. -lš-

Poznámka: Německá brožura *Das heilige Messopfer – die alte Liturgie der römischen Kirche muß lebendig bleiben* je bezplatně k dostání na adrese: Dr. Felix Bentz, Kreutzberg 125, A-4780 Schärding. (Vydavatel prosí jen o příspěvek na poštovné.)

O mešní zbožnosti bratra Konráda

Rozličné praktiky při slavení mše vedou k ustavičnému dialogu o přiměřenosti, důstojnosti a účinnosti nekrvavé obnovy Kristovy oběti na kříži. Můžeme-li se od svatých něčemu naučit, pak je to především mystické spoluslavení mše svaté. »Církev bude v budoucnosti bud'to mystická, nebo nebude žádná.« (K. Rahner) Vyprazdňující se kostely tomu dávají za pravdu. ThDr. Pavel Raith (1935) studoval teologii v Řezně, Tübingenu a Salcburku. Pak působil jako učitel náboženství na různých školách.

Johannes Birndorfer, pozdější bratr Konrád, přijal první svatě přijímání již v sedmi letech. Tak brzké přistoupení k eucharistii je dnes výjimečné. Johannes Birndorfer »od tohoto dne chodil téměř denně za každého počasí, i když mu voda sahala

Bratr Konrád – účast na mši svaté byla středem jeho života

po kolena, na mši svatou, o nedělích a svátcích dvakrát, na ranní mši do Griesbachu a na farní bohoslužbu do Wengu«.

»Během mše svaté rozjímal Johannes Birndorfer jedinečným způsobem o utrpení Páně. Když to jednou poradil jedné paní, prohlásila, že od té doby nepotřebuje žádnou modlitební knížku.«

Rozjímavá modlitba v průběhu mše svaté předpokládá ticho, proto je možno ji doopravdy praktikovat pouze při tiché mši svaté. Ta však byla v současné liturgii zrušena. Původní tichá modlitba kněze nerušila osobní modlitbu srdce, naopak vytvářela fluidum pro duchovní rozjímání.

Protože v nově upravených modlitbách a čteních jsou myšlenky na oběť a utrpení Páně spíše potlačeny, ustupuje obět-

ní charakter mše svaté ve vědomí věřících stále více do pozadí.

Od r. 1840 do r. 1849 chodil Johannes Birndorfer každý týden do Aigenu ke svému duchovnímu vůdci Dullingerovi, aby se »vyzpovídal«. Bylo to pět hodin cesty. Vstával tedy v jednu hodinu v noci, aby stihl mši o šesté. (Dnes už do kostela téměř nikdo »nechodí«, protože se přiveze.)

Životopisec popisuje, že »během celé mše svaté rozjímal bratr Konrád o trpkém utrpení a smrti Pána Ježíše«.

Během mše svaté neměl v rukou žádnou modlitební knížku. Hluboce usebrán sledoval posvátné dění. Stál před ním Kristus na kříži se svými ranami a s krví, kterou proléval před jeho duchovním zrakem. Tak se tomu naučil za svého dětství od ctihodného Martina z Kochemu. Tak stál Spasitel v centru celého jeho života, jeho práce, jeho

oběti a utrpení jeho duše. Eucharistie byla ústředním polem jeho duchovního života a středem celého jeho řeholního života. Když se vrátil od Eucharistie do svého každodenního života, vyzařovala z něho tajemná síla, přesvědčivá láska a spouštěla na něm posvátná vůně. Za zmínku stojí skutečnosti potvrzené v průběhu beatifikačního procesu: Během mše svaté bylo zcela zřejmě viditelné mystické zanícení; bylo mnoho těch, kteří obdivovali jasné světlo vyzařující z jeho tváře a červené ohnivé kuličky, které vystupovaly a vznášely se vzhůru z jeho rtů. V síle eucharistického pokrmu kráčel tento řeholní bratr nejen čtyřicet dní a nocí jako prorok Eliáš (3 Kr 19.8), nýbrž 41 let, až spatřil »Pána v nebeském Sionu« (Ž 83,8).

Kdo srovnává dnešní praxi bohoslužby slova a slavení eucharistie (oba pojmy byly před 80 lety neznámé) s klasickou

MODLITBA O SPRÁVNÉ SRDCE

*Dej mi, Bože,
dětské srdce k víře,
mateřské k lásce,
mužné k jednání.
Přidej mi k dětství ve víře
jistotu a klid,
k mateřství v lásce
ryzost a niternost,
k mužnému jednání
pokoru a důvěru,
pak budu dostatečně bohatý
a všechny mé prosby jsou
vyslyšeny.*

*Johann Michael Sailer
biskup v Řezně 1829-1832*

u

Kdo dělá všechno, co je dovolené, není už daleko od nedovoleného.

Sv. Augustin

u

Bůh nerozděluje svět na tisíciletí.

Billy Graham

latinskou mši, která byla z 90 % slavena jako tichá mše, tomu se může zdát zbožnost bratra Konráda nesrozumitelná a možná i přehnaná, ale ve skutečnosti jde o zbožnost, která byla ještě před nedávným časem velmi ceněna a praktikována v širokých kruzích katolických věřících.

Protežování *participatio actiosa* (aktivující účasti) a *lingua perpetua* (trvalé mluvení) při slavení eucharistie ukazuje, že Církev si dnes méně cení mysticky niterné a duchovně náročné mešní zbožnosti, která se rozvíjela více než 1000 let především při tichých mších svatých, a to ve prospěch jiných priorit, jejichž účinnost se však bude muset v Církvi teprve prokázat.

Der Fels 7-8/99

Pozn. Citace jsou z životopisu *Ve službách Boha a lidí. Životní obraz sluhý Božího bratra Konráda z Parzhamu*, Mnichov 1928. Dalším pramenem je kniha *Ticho ve mši svaté*, Augšpurk 1998

Znamení jisté naděje

Mariánské kněžské hnutí je rozšířeno už ve všech národech světa (z Tchaj-wanu se šíří i do kontinentální Číny). Má přes 100 000 členů-kněží, více než 400 biskupů (z toho několik kardinálů) a několik milionů laiků. Každý rok se shromáždí uji zástupci ze všech oblastí světa do večeřadla – duchovních cvičení, která vede animátor Hnutí, italský charismatický kněz Don Stefano Gobbi. Letos se sešlo přes 300 zástupců ze všech kontinentů ve známém duchovním středisku Milosrdné Lásky v Collevaenza (120 km sev. od Říma). Z ČR tam byli 3 kněží a 2 laici. Přinášíme dvě fotografie ze slavení Eucharistie v bazilice Milosrdné Lásky: Na větším snímku vidíte záběr z příchodu biskupů a kněží (kardinála Echeveriu z Ekvádoru doprovází Don Gobbi), druhý snímek byl pořízen během mše sv. Členové MKH dostanou postupně překlady podstatných částí promluv z Collevaenza. Dnes si připomeneme poselství Panny Marie, které zaznamenal Don Gobbi 15. srpna 1995 v Rubbio (Vicenza):

„Dnes pozorujete svou nebeskou Maminku, vzatou do nebeské slávy i se svým tělem. Připojte se k radosti všech nebeských zástupů, svatých a duší těch, kteří se dosud očišťují v očistci.

Sdílejte také radost Církve, poutnice pouští světa a dějin, jak rozjímá o vaší nebeské Mamince jako o znamení útěchy a jisté naděje.

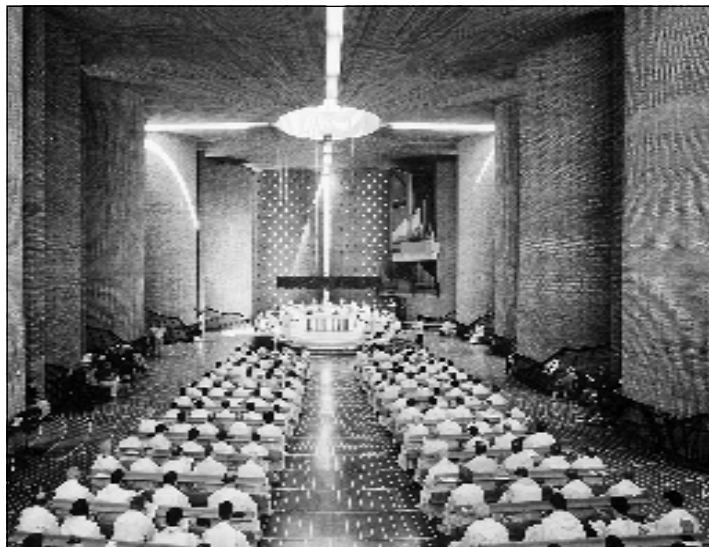
Jsem znamením jisté naděje pro církev, kráčející ke své dokonalé oslavě, kterou pozná ve chvíli Kristova slavného návratu k vám.

V této poslední době velkého utrpení, v závěrečné fázi druhého příchodu, již prožíváte, jako naděje se otevírá v životě Církve jistota, že při ní stále stojím a pomáhám jí s tlukotem svého mateřského a milosrdného Srdce. Má přítomnost v Církvi je tak posilou v jejím utrpení, úlevou v její námaze, silou v jejím hlásání, podporou její víry, pomocí na její cestě ke svatosti.

Jsem znamením jisté naděje pro lidstvo, dnes tak velice ovládané zlým duchem, tak ohrožené v samém svém životě, zasažené sobectvím a nenávisí, bratrovražednými boji a válkami.

Jako Maminka pomáhám celému lidstvu k návratu k jeho Pánu, na cestu pokání a modlitby, obrácení, změny srdce a života.

Slavení Eucharistie v bazilice Milosrdné Lásky v Collevaenza (120 km severně od Říma)

Příchod biskupů a kněží, kardinála Echeveriu z Ekvádoru doprovází Don Gobbi

A takto pro ně připravuji nové dny pokoje a ne zármutku, dny veselí a radosti.

Především se v těchto posledních časech zpřítomňuji výrazným způsobem, abych připravila lidstvo k přijetí Ježíše, který se vrací ve slávě, a abych způsobila jeho úplnou a dokonalou proměnu.

Jsem znamením jisté naděje pro vás všechny, mé ubohé syny, kteří nesete břímě mnoha útrap a velkých bolestí. Tyto útrapy nyní musejí pro všechny vzrůstat a bolesti se stále budou zvětšovat, jelikož žijete v závěrečném období velkého utrpení.

Dnes pozorujte svou nebeskou Maminku, vzatou do nebeské slávy, chcete-li překročit práh naděje.

Ze svého Neposkvrněného Srdce sesílám rosu Božího milosrdenství, libý balzám, který zakrývá otevřené a krvavé rány všech mých dětí.

Jsem znamením jisté naděje pro vás, hříšné a vzdálené, nemocné a zoufalé, utlačované a pronásledované, pro vás, sražené a pošlapané, zraněné násilím a nenávisí, pro vás, zbité a zabitě v bratrovražedných bojích a válkách.

V závěrečné fázi velké zkoušky pocítíte mou mateřskou přítomnost, jež vám pomůže překročit práh naděje, abyste vstoupili do nové éry pokoje, jehož dosáhne církev, lidstvo a vy všichni, s triumfem mého Neposkvrněného Srdce ve světě.“

Z knihy „Kněžím, přemilým synům Panny Marie“, kterou je možno – i laikům – objednat ve Středisku MKH, Černochova 7, 772 00 Olomouc

Nové pohanství a nová evangelizace

Předneseno v bazilice Nanebevzetí Panny Marie na Velehradě
po staroslověnské liturgii ke cti sv. Gorazda

Po posvátné »nebeské« liturgii, která nám dala prožít nejen společenství Božího lidu, ale přímo předchůť nebeského Jeruzaléma, kam všichni díky Božímu povolání směřujeme, pocítujeme současně hlubokou vděčnost k nebeskému Otcovi, že si nás od věčnosti vyvolil a povolal ke světlu evangelia. Naše vděčnost patří také svatým věrozvěstům, kteří nás vyvedli z temnot pohanství k podivuhodnému světlu.

Současně však nemůžeme nepocítovat bolest, že po jednácti stoletích tvoříme opět jen malé stádce uprostřed pokolení zvráceného. Myslím, že v představách těch, kteří nám přinesli dar víry, byla naděje, že kvas, který přinesli, prokvasí všechno těsto a že zde bude jedno veliké stádce Božího lidu.

Skutečnost však je taková, že stojíme tváří v tvář novopohanství a máme před sebou závažný úkol nové evangelizace. Nejde přitom o **nové evangelium**, nýbrž o **nové, znovu zahájené hlásání** jako odpověď na **novopohanství**.

Současné novopohanství je naopak opravdu **nové**. Dovolím si tvrdit, že je nové do té míry, že s pohanstvím našich dávných předků má sotva co společného.

Pohané, ke kterým přišli naši věrozvěstové, nebyli ateisté.

Kdyby tehdy někdo zastával názory současných novopohanů, byl by odsouzen pro urážku bohů k nejvyššímu trestu.

Každopádně naši pohanští předkové na Moravě chovali úctu k Absolutnímu a chápali a prožívali svou lidskou nedostatečnost. I když dnes nechybí těch, kteří tento jejich pocit nedostatečnosti budou vysvětlovat jejich primitivismem a kulturní nevyspělostí, ve skutečnosti zaujímal postoj, který je daleko blíže pravdě než postoj mnoha

vyspělých a vzdělaných současnůků.

To, co chybělo našim pohanským předkům, bylo poznání pravého Boha, nikoliv však úcta k božskému. Hlasatelé evangelia je nemuseli přesvědčovat o tom nejpodstatnějším, že totiž svrchovaným pánem není člověk, ale Bůh.

Přijetí křesťanství znamenalo pak pro ně milový krok vpřed v poznání Boha a tím i základního smyslu lidské existence. (Kdykoliv mluvím o křesťanství, mám na mysli autentické, původní křesťanství před jeho rozdělením.)

Byly tu ještě další pozitivní rysy: měli v úctě svou tradici a v rámci společenství, ve kterém žili, také přirozený smysl pro vzájemnou solidaritu, který nevedl k všeobecnému egoismu.

Dnešní novopohanství naopak nezná úctu k absolutnu. Nemá zájem ani ochotu znát osobního Boha, kterému by se mělo podřídit. Pokud operuje s absolutnem, pak spíše proto, že si chce toto odosobněné absolutno podmanit a samo sebe přesvědčit o své úplné nezávislosti.

Je to mentalita nepřátelská vztahu závislosti Stvořitel – tvor, je to mentalita autonomie – nezávislosti.

Jestliže pro člověka není základem jeho vlastní důstojnosti vztah k osobnímu Bohu, stává se pro něho východiskem pro sebehodnocení spíše srovnání s druhými lidmi, nad které se snaží vyniknout tím, co vlastní a čím je může ovládat.

Novopohan je si jist sám sebou: zabsolutizoval sám sebe a vztah podřízenosti se mu nijak nezamlouvá. Ačkoliv se zdá, jako by se klaněl jen modlám majetku, moci a rozkoše, ve skutečnosti jeho životní ideolo-

gie je vybudována na kultu EGO – egoismu.

Novopohan se opírá o domnělý, nekriticky přeceněný pocit své vlastní vyspělosti a podléhá tendenci dívat se s despektem na to, co předcházelo a co pokládá za překonané. Náboženství nepovažuje za odraz objektivní transcendentní skutečnosti, nýbrž pouze za produkt lidské fantazie, který člověku dočasně umožňuje vytvořit si fiktivní ucelený obraz světa, ale tato »fikce« musí nutně ustupovat, jak postupuje vědecké poznání. Křesťanství pokládá za pozůstatek epochy, kdy dokonalejší interpretace světa nebyla ještě k dispozici, nyní však přímo narušuje, ne-li ohrožuje jeho »vědecký světový názor«. Křesťanství tedy už vůbec neznamená nový a velký kvalitativní skok vpřed, nýbrž návrat k překonanému »tmářství«. Za tento »osvěcený pohled« pocítuje novopohan k marxismu takovou vděčnost, že je ochotný zavřít oči i před jeho zločiny.

Novopohanství se nutně musí dostat s křesťanstvím do střetu.

Budťo se pokouší je jako zjevnou překážku likvidovat násilím, anebo se uchýlí k jiné formě konfrontace, a tou je něco jako nenápadná, ale o to rafinovanější podvrtná činnost.

Tak, aniž si to uvědomujeme, novopohanství postupně, ale docela úspěšně podkopává křesťanství tím způsobem, že se mu daří naočkovat a implantovat svou vlastní mentalitu, mentalitu, která nevede nikam jinam než k postupné **absolutizaci člověka**.

Do našeho povědomí vstupují nové pojmy, které jsou oděny tak ušlechtilé, tak pokrokové, tak slibně, že nás ani nenapadne, že by mohly obsahovat také něco zálužného.

Jedním z takových pionýrů současné mentality je pojem **pluralita**. Přestavuje se nám jako *conditio sine qua non*, jako nezbytný důsledek povinné úcty a tolerance k druhým.

Představuje se nám dokonce způsobem, který v nás křesťanech má vzbudit zahanbení a politování, že jsme jej ve svém křesťanském smýšlení dříve sami neuplatnili, nebo dokonce potlačovali.

Přijetí plurality předpokládá jakousi redundanci – nadbytečný počet nabízených možností, ze kterých si člověk může svobodně vybírat.

Způsob, jak se tato redundance chová v kulturně-duchovní oblasti, nachází svůj vzor v materiální oblasti, kde ji známe pod pojmem **aplikace nabídky a poptávky v mechanismu tzv. tržního hospodářství**.

Má-li jít v podmínkách plurality nabídky něco na odbyt, je třeba vyvolat u veřejnosti poptávku. Vychází se vstříc různým lidským sklonům. Děje se tak dokonce bez ohledu na jejich mravní hodnotu. Existují totiž lidské sklony, které je možno úspěšně vyprovokovat a vydráždit, ačkoliv by se spíše slušelo, aby zůstaly v klidu a tichu. Ospravedlňující zdůvodnění se pak vidí v tom, že statisticky významný počet jedinců na tuto nabídku reaguje, že tedy odpovídá jejich zájmům. Konsumentům samotným pak imponuje, že se jim nabízí možnost výběru a tím se cítí natolik uspokojeni, že zcela přehlížejí nátlak a manipulaci, které jsou reklamou vystaveni a které podlehlí.

I náboženství se ocitlo v tomto poli »nabídky a poptávky«.

Názorová pluralita se zabydluje i v základních otázkách týkajících se víry a mravů.

Novodobá mentalita ovlivňuje zcela nenápadně, ale o to nebezpečněji nejen obsah, ale i metody práce. Podmaňuje si jak ty, kteří vystupují v roli hlasatelů náboženství, tak i ty, kte-

ří jsou jeho příjemci. Ty první, aby to, co »nabízejí«, udělali co nejlákavějším. Pod tlakem možné »konkurence« snaží se hlasatelé »dát stranou« to, co je méně příjemné, náročné, a stavět do popředí místo podstatného spíše to, co je libivé, atraktivní. Snaží se vyhybat tomu, co by mohlo narazit. Například základní pojmy jako hřích, trest, spravedlnost, pokání, dostiučnění se zabalují do tak zamlžených eufemismů, až se úplně vytratí.

Ti, kteří přijímají, jsou v pokušení domnívat se, že jsou to oni, kdo svou volbou ovlivňují a rozhodují o tom, co je vhodné a co je žádoucí, aktuální, a co naopak je nežádoucí, zbytečné, překonané, nevhodné. V takovém poli vnímání se některé autentické křesťanské požadavky mohou pochopitelně jevit postupně nejdříve jako náročné, pak nepopulární, později jako sporné a nakonec překonané, zastaralé a pro dnešní dobu nevhodné. V rostoucí síle tohoto »veřejného mínění« roste pak ospravedlňující vědomí hlasatelů, že jejich populistická interpretace je oprávněná, a tedy žádoucí.

Stojí za zmínku, že novopohanství tento proces postupně korozí či denudace křesťanství nenechává bez povšimnutí, nýbrž jej pozorně sleduje a účinně podporuje. Všimá si, do jaké míry je křesťanství antropologizováno, tedy zbaveno svých absolutních Božích nároků a podrobováno lidským soudům. Různí rádoby křesťanští publicisté vytvářejí příznivou a podpůrnou gloriolu kolem »chápajících a pokrokových«, humanizujících křesťanů a nenápadně, ale vytrvale vyvolávají ódium vůči těm, kteří podle jejich názoru chtějí zakonzervovat překonané teocentrické tradice.

Bude-li se nová evangelizace ubírat touto cestou, nemůžeme nakonec dospět nikam jinam než tam, kam dospělo samo no-

vopohanství. To přece nespadlo z nebe. Současní novopohané jsou všichni potomci dřívějších věřících křesťanů a ukazují na sobě výsledek obdobného procesu, během kterého dospěli postupně od původního přesvědčeného teocentristu k současnému přesvědčenému antropocentristu.

Zásadním a klíčovým omylem této mentality při přístupu ke křesťanství je nedostatečné respektování skutečnosti, že naše náboženství není naše, nepochází od lidí, ale je to náboženství **Bohem zjevené**. Že tedy jako takové není výsledkem našeho poznání, našeho kulturního vývoje, tím méně pak našeho hlasování. (Není bez zajímavosti, že protagonisté různých sekt se odvolávají právě na tuto skutečnost a vystupují jako ti, jimž se dostalo zjevení, a toto své »zjevené náboženství« nejsou ochotni nijak přizpůsobovat mentalitě svých přívrženců, a ti tento jejich postoj pozoruhodně respektují).

Bůh nás přesahuje absolutním způsobem a nemůže se stát předmětem našich úvah, našeho bádání tak jako jiné objekty našeho poznání. Boha je možno studovat a zkoumat a poznávat jen před Bohem a s Bohem. Zjevené náboženství není zjevené pouze proto, že bylo zjeveno někomu, aby je pro nás znamenalo a nám je zprostředkoval. Je svým způsobem »zjeveno« každému z nás. Kdyby nám je někdo přednášel *hlasy andělskými*, bez Boha a jeho milosti je nejsme schopni pochopit a přijmout.

Zjevené náboženství zůstává takovým bez ohledu na vědecký a kulturní vývoj lidské společnosti. Zjevené tedy znamená, že nám oznamuje pravdy, které nám natolik přesahují, že je sami nemůžeme odhalit a plně pochopit ani na nejvyšším stupni svého lidského rozumového vývoje. Bohem zjevené náboženství je současně absolutním optimem toho, co potřebujeme při-

jmout, abychom žili ve skutečné realitě všeho, co existuje, tedy jak Boha jakožto absolutní příčiny všeho, tak světa jakožto výsledku jeho tvůrčího daru, kterému jedině on dal všechn smysl a řád.

Ježíšovo zjevení není proto provizorním opatřením pro dosud nevyspělé lidstvo, neoznamuje nám něco, co je pro nás dočasnou berličkou, dokud si sami nebudeme schopni najít (a odhlasovat) svou pravdu. *Kdyby někdo zrušil jedno z těchto přikázání, třeba i to nejmenší, a tak učil lidi, ten bude nejmenší v Božím království (Mt 5,19).* Že toto zjevení a jeho obsah i smysl je naprosto odlišného charakteru než všechno naše ostatní poznání, dokládá Ježíšův výrok, že jeho pravda je zjevena **malíčkým** a zůstává naopak skrytá před moudrými a rozumnými (srov. Lk 10,21). Podmínky pro úspěšnou »nabídku« a vyhlídku na »příjetí« evangelia leží tedy někde zcela jinde, než kam je kladou zásady jakéhosi marketingu, který se v různých obměnách snaží za použití praktik společenských věd prosazovat některé pastorační teologové.

Jak je to však s evangeliem jako »radostnou zvěstí«?

Neznamená to, že je z něho třeba vyloučit všechno, co se může lidem jevit jako »neradostné«?

Tak běžte, abyste dosáhli vítězství (1 Kor 9,24), říká nám svatý Pavel. Zeptejte se hokejisty, zda je možno vyloučit

z jeho zápasu všechny těžkosti, nepříjemnosti i bolesti. To všechno snáší ve jménu očekávané radosti z vítězství.

Evangelium je radostné v tom, že nabízí zaručenou radost jako **vrcholnou a rozhodující cílovou hodnotu**, která dává zcela nový smysl i všemu tomu, co se dočasně může jevit jako náročné nebo dokonce i bolestné. Nedílnou součástí radostné zvěsti jsou i tyto Ježíšovy výzvy:

Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mě (Mk 8,34). Těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu (Mt 7,14).

Obtížnost v zachovávání toho, co od nás evangelium požaduje, není v jeho přehnané náročnosti; Bůh od nás nechce nic jiného než to, co potřebujeme udělat k dosažení časného i věčného blaha. Je-li nám to těžké, je to proto, že jsme vyšli ze cviku, že nejsme připraveni, že jsme nadměru z pohodlnosti, neřku-li zakrněli. Jestliže se od dětství budeme vyhybat tomu, co je obtížné a vyžaduje obět a odříkání, nebudeme schopni dostát odpovědnosti tehdy, když povinnost a stav vyžadují obět a námahu.

Evangelium nepotřebuje zlepšovací návrhy, mechanizaci, která by odstranila nevyhnutelnou námahu, a chcete-li, dřinu. Všechny zlepšovací návrhy jsou již obsaženy v něm samém.

Ježíš nás současně ujišťuje: **mé jho netlačí a mé břemeno netíží** (Mt 11,20). Ale všimně-

me si, že říká **mé** – to, co já ukládám. To, co nás tíží, není jeho břemeno, ale náš vlastní balast. Radostná zvěst neznamená okamžitou libivost. Ale jeho »radost« se záhy vrací mimo jiné i v tom, jak pomáhá snášet jiné nevyhnutelné těžkosti a jak řeší prohlubující se problémy, které doslova rozvracejí společnost a s nimiž si navzdory svému pokroku a vědeckému přístupu bez Boha naprosto neví rady.

A pokud jde o naše »hlasovací právo«? Vždyť to v žádném případě nejsme my, kdo si vybral tohoto Boha a toto katolické náboženství. Nemáme na tom pražádnou zásluhu, jako nemáme zásluhu na tom, že jsme se narodili.

Ty, které předurčil, také povolal (Řm 8,30). Bůh sám si nás našel a vyvolil, *od věčnosti měl s námi své plány*. Jeho vyvolení je pro nás tak nesmírný dar, že se mu musíme ustavičně klanět s nejvyšší vděčností a pokorou a ptát se ho, co od nás očekává.

Úspěšnost naší evangelizace nezávisí od našeho »balení« ani od naší snahy »optimalizovat« nabídku tak, aby byla lákavější a přijatelnější. Byla by to evangelizace sice o Bohu, ale jakoby bez Boha. Bůh by nebyl jako Zdroj, Původce, skrze něhož, s nímž a v němž se všechno děje, nýbrž zůstal by jen jako objekt určité pozornosti, se kterým si manipulujeme pod záminkou domnělé zralosti, jak se nám to právě hodí. Musíme nejdříve sami sebe hluboce přesvědčit nejen o únosnosti, ale o opravdové radostnosti autentického evangelia. A příznějme si, že snaha učinit evangelium snesitelnějším a přijatelnějším v nás nevzniká v prvé řadě z ohledu na ty, kteří je mají přijmout, ale také na nás samy.

Naše nová evangelizace by měla být přesvědčující našim hluboce prožívaným přesvědčením, že v autentickém křesťanství není nic překonaného, ale že vzhledem k svému původu

a vlastnímu Autorovi je a vždy bude navýsost pokrokové. Je a zůstane obrazem podoby, jaké má dosáhnout tento svět. Není proto většího omylu a většího zpátečnictví, než chtít je přizpůsobit jen materiálně a technicky, nikoliv však morálně vyspělému tomuto světu. Apoštol Pavel oprávněně vybízí, *abychom byli neposkvrnění a čistí, Boží děti, uprostřed pokolení pokřiveného a zvráceného* (Fil 2, 15).

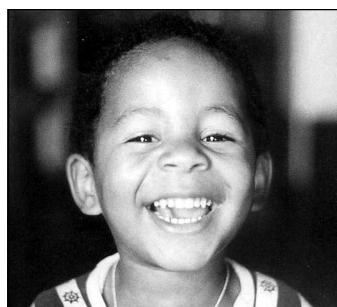
Boží děti: ze všech nedokonalých přirovnání a výrazů právě tento nejvýstižněji vyjadřuje vztah, který musíme stále znovu a znovu obnovovat v duchu evangelia mezi sebou a nebeským Otcem. To je jedna z nejradostnějších stránek radostné zvěsti, že **před Otcem nebeským se nestárne, naopak, stále více mládne**. Bohem projektované zrání nesměhuje k dospělosti a osamostatnění, ale k splynutí s Bohem nejen na jeho klíně, ale přímo v jeho lůně.

Právě láskyplný a důvěryplný vztah dítěte k Otcovi je oním vztahem, který zcela bezproblémově slučuje zdánlivě úplně protiklady: ačkoliv dítě nemá vůbec na vybranou, přijímá svůj vztah k milovanému Otcovi v naprosté svobodě a upřímné radosti. Ačkoliv je to vztah naprosté podřízenosti, nepředstavuje žádné pokolení ani porobu, ale naopak, vzhledem k absolutní vznešenosti Otce je to stav té nejvyšší množné důstojnosti, jaké tvor vůbec může dosáhnout.

Přebývat v Božím lůně je ta největší blaženost, které se nám již za pozemského života od Otce darem dostává. Ale to je také jediné místo, odkud můžeme zahájit Duchem svatým vedenou a požehnanou novou evangelizací. Co je pro nás nejobtížnější na křesťanství? Přijmout tuto skutečnost, otevřít se Otcovi a stát se maličkým. Tomu nás učí největší evangelizátoři moderní doby. Za všechny zde budí jmenován v květnu blažehčený otec Pio.

Na cestu lásky

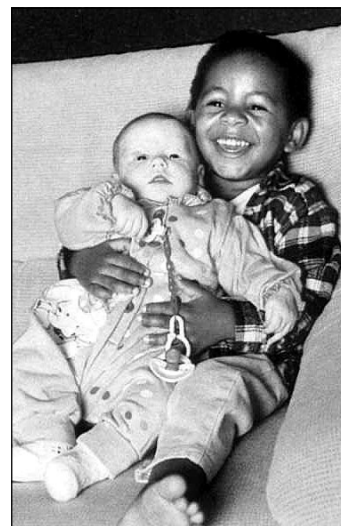
Vzali jsme se s Bernardem v květnu 1986. Již po čtyřech letech stálo naše manželství před zhroutilím. Byli jsme tak odlišného zaměření a měli jsme tak rozdílné temperamenty, že se zdálo nemožné, abychom vůbec kdy našli společného jmenovatele. Navíc bylo naše manželství zatíženo těžkým křížem: nemohli jsme mít děti. Uprostřed největší nouze jsem dostala v srpnu 1990 pozvání do Medjugorje.

I když jsme nevěřila tomu, co se o tom místě vyprávělo, přijala jsem pozvání. V mé situaci mi několik dnů dovolené mohlo jedině prospět. Pobyt v Medjugorje na mě nijak zvlášť nezapůsobil a neprožila jsem tu nic mimořádného. Cestou domů mi vedoucí pouti vyprávěl o svém obrácení a co všechno již na tomto mariánském poutním místě prožil a viděl. Jeho svědectví mě nijak nepotěšilo. Naopak. Moje srdce prožívalo hlubokou temnotu. V nitru jsem plakala, protože jsem nic z těchto obdivuhodných věcí nezažila.

Ale když jsem se vrátila domů, zjistila jsem ke svému velikému překvapení, že Bůh působil ve skrytosti. Neuvěřitelným způsobem vyvolal Bůh v hloubi mé duše skutečné obrácení. Před poutí jsem neměla zájem o mši svatou, ani o modlitbu, ani o cokoli, co by se týkalo Boha a víry: Bůh nebyl pro mě žádné téma – byl mrtvý! Ponořila jsem se do poselství Matky Boží. Její slova mi ukázala cestu k Bohu a k Církvi. Probudila se ve mně touha po

Bohu a mohla jsem zakusit jeho přítomnost ve svátostech. Mimo to mi dal Pán milost, že jsem se na naše manželství začala dívat jinými očima. Dostala jsem jako dar novou nevysvětlitelnou naději. Řekla jsem Bernardovi: »Ode dneška bude v našem manželství a v našich vztazích všechno jinak!« Ale pro něho se nic nezměnilo a chtěl přesto odejít. Poprosila jsem ho, aby mi udělal poslední radost: aby jel se mnou do Medjugorje. Po nějakém váhání jsme jeli za dva týdny do Hercegoviny. Ale po pouti jsem musela konstatovat, že u Bernarda zůstalo všechno při starém. Trval na svém rozhodnutí, že se rozejdeme. Modlila jsem se vroucně k Bohu. Prosila jsem za odpuštění všeho, co nebylo v našem manželství v pořádku. Byla jsem pevně přesvědčena, že naše manželství je Boží vůle. Trvalo to šest měsíců, dlouhý bolestný čas zápasu, až jsme se oba mohli znovu rozhodnout pro své manželství.

Naše manželství nebylo zbaveno kříže, ani se nezměnily naše povahy. Ale všemi těžkostmi nás Bůh vede stále hlouběji do tajemství lásky. Ve své velké dobrotě nám daroval dvě děti, které neměly žádné rodiče a které staly zdrojem naší velké radosti.

Marie T.

Heřman Josef

Vilém Hünermann

LIV.

Heinrich Zbožný se obrátil na šedivého vojevůdce: „Zítřejší den Zmrtvýchvstání Páně. Kdo se mnou chce jít do boje, ať se účastní mše a přijme Tělo Páně... Bude to pokrm na poslední cestu. A po velikonoční oběti vyrazíme!“

Oči starého muže zasvítily. Chytl ruku vládce a řekl: „Nerad jsem vám radil to, co mi rozum říkal. Ale nyní mám radost, že jste neposlechl mé rady. Bůh je se statečnými, můj kníže!“

„Ne, již nejsem váš kníže, rytíři, náš kníže je teď svatý Michael! Ať nesou před námi jeho korouhve, mohou krýt naše mrtvoly! Se svatým Michaellem pro Boha a říši!“

„Se svatým Michaellem pro Boha a říši!“ opakoval pevným hlasem vojevůdce. Pak rychlým krokem opustil hrad.

Nad Hovenem zvonily velikonoční zvony. Ale v jejich hlase nebyla žádná radost. Starost o umírajícího kněze svírala srdce, ale ještě více je tížila situace na východě.

„Vidím je jet!“ koktal mnich v horečce a namáhavě zachytil ruku otce Josefa, který po slavné mši svaté přišel do pokoje nemocného. „Vlají bílé pláště s černými kříži. Leskne se zbroj rytířů... Tam, vidíš, Josefe, vlají korouhve. Korouhve svatého Michaela. Tam, vidíš, jede v bílém premonstrát. Oběma rukama drží nad hlavou korouhev svatého Michaela!“ Oči starého mnicha plály horečkou. Najednou se napřimil a vykřikl: „Vilfríd! Vlajka!“ Pak opět klesl znaveně na lůžko.

Za jasného velikonočního rána jelo třicetitisícové vojsko – němečtí rytíři, mnoho dalších rytířů, sedláci i horalé. Všichni věděli, že jedou vstříc smrti. Ale

tváře byly pevné a rozhodné při pohledu na hořící vesnice v dálce.

V jedné skupině fríských osadníků jel Vilfríd, mnich, držící pevně korouhev svatého Michaela.

Tak jeli stále vpřed a zvony kostelů oznamovaly Zmrtvýchvstání. Spontánně začali zpívat starou bitevní píseň. Zněla tak silně, že se i země chvěla:

*Ó neporazitelný, silný hrdino,
ved' vojsko do boje,
svatý Michaeli!*

Na Bílou sobotu přijal Heřman Josef ještě při plném vědomí Tělo Páně. Z jeho očí zářila velká radost. „Obzvlášť mi přirostl k srdci tento den, sobota bílých rouch,“ řekl knězi poté, co se pomodlil modlitbu na poděkování. „Tím dnem se line předzvěst věčného života. Ale tento den zabarví mnoho bílých oděvů do krvava. Sestra smrt brousí kosu. Ale v nebi jsou připravena roucha bělejší než sníh. Dej mi můj růženec, bratře Josefe! Chci uplést Matce Boží věnec z bílých růží.“

U Wahlstattu, malé vesnice u Legnice, se v tu hodinu srazila vojska Mongolů a Němců. Němci bojovali proti pětinasobné přesile s odvahou, s velkou odvahou, která vyvěrá z víry. Korouhve svatého Michaela vyletěly vzhůru. Statečný slezský vévoda byl všude a jeho stříbrný meč vyrýval krvavé památky do těl Tatarů. Všichni se bili jako lvi. Premonstrát již krvácel z mnoha ran. Ale zůstal v sedle a bojoval dál.

Byl večer. V klášteře Hoven klečely cisterciáčky u lůžka mnicha, který jim byl jako otec. Již dlouho měl Heřman Josef oči zavřené. Jeho dech byl slabý.

Tu steinfeldský mnich otevřel jasné oči. „Bratře Josefe,“ zašeptal, „řekni mi ještě jednou konec Písně bratra slunce!“ A kněz začal říkat krásné verše, které bratr František zpíval v radosti i utrpení:

*Pochválen buď, můj Pane,
za naši sestru, tělesnou smrt,
které neunikne žádný
živý člověk!
Běda těm, kteří umírají
ve smrtelném hříchu!*

Heřman Josef s námahou vztáhl ruku a dokončil sám:

*Blaze ale těm,
kteří činí vůli Nejsvětějšího,
pro ty není druhá smrt
žádné zlo!*

Ticho bylo v noci u Legnice. Bylo to ticho smrti nad bojištěm. Němečtí bojovníci se obětovali do posledního muže. Občas bylo ještě slyšet sténání umírajících, tu a tam výkřik: „Se svatým Michaellem pro Boha a říši!“

Mezi mrtvými ležel i Vilfríd. Jeho ruce ještě svíraly korouhev.

Kdesi mezi padlými hořely pochodně. Tam mezi zabíjenými seděla kněžna Hedvika. V náručí držela mrtvého syna. Ale v jejích očích nebyly slzy. V dálce bylo slyšet kopyta koní Asiátů. Hrozné ztráty, které utrpěli, je zahrnaly zpět do ruských stepí. Hradba těch, kteří se obětovali, zastavila žlutou záplavu.

Hořícíma očima hleděl Heřman Josef na obraz trůnící Matky Boží.

„Pomoz mi k Bohu!“ prosil umírající. „Chórová mříž je zavřená. Dej mi ruku, Matko! Pomoz mi k tobě! Matko, ... podej mi ruku, vezmi mne ... do své náruče! V tobě ... je ... život!“

Heřman Josef byl pohřben v klášteře Hoven. Později jej přenesli domů do Steinfeldu.

„Ukládáme k poslednímu odpočinku srdce, které žilo v tichu i v těchto divokých časech,“ řekl opat nad náhrobkem vrátivšího se. „Ale v tichu učinil velké věci, které může změřit jen jeden – Bůh. Připadá mi, jako by byl vrátným k nové době, která se všude probouzí, na prahu nového velkého století, ve kterém budou vládnout ti, kteří milují Marii, Matku Boží. Heřman Josef, mnich ze Steinfeldu, otevřel bránu ke století Naší milé paní.“

V téže chvíli stál před kolínským arcibiskupem Konrádem stavební mistr Gerhard. Velké plány rozestřel před arcibiskupem.

„To si troufnete postavit?“ zakoktal konečně. – „Ano, s Boží pomocí a vaší, milostivý pane!“ odpověděl Gerhard.

„To je dóm Matky Boží na Rýně,“ pokračoval biskup.

„Dobře, stavíme ke cti Kolína... a ke cti Matky Boží...“ dokončil stavitel.

u o u

GAILOT PRO TROCKISTY

Biskup Jacques Gailot, zbavený Svatým stolcem výkonu funkce, podporoval při volbách do Evropského parlamentu extrémní trockistické komunisty. Svůj krok zdůvodnil tím, že jej levicová vláda socialistů, komunistů a zelených zklamala, a proto se obrací k extrémní levici.

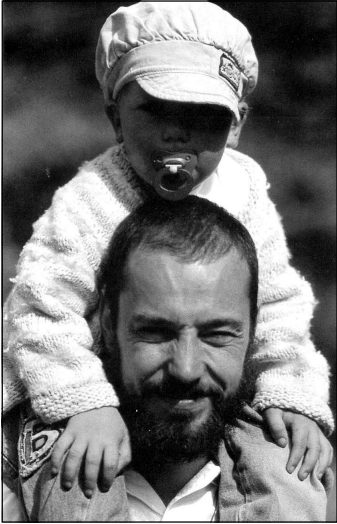
NÁHRAŽKA NÁBOŽENSTVÍ

Podle heidelberského teologa Güntera Thomase je televize v Německu stále více náhražkou náboženství: »Televizní programy jsou jako nekonečná liturgie.« Televizor nabízí něco jako zážitky skutečnosti mimo realitu. Zatímco televize si posluhuje něčím jako církevní rituály, faráři se při přípravě párů na manželství setkávají s tím, že se mladí dožadují »diskoatmosféry«.

-kat-

Povolání muže (dokončení)

Povoláním otce je pomáhat matce při všem, co jí ukládá její povolání. On je ten třetí, který vstupuje do dvoj-vztahu, aby umožnil dítěti opustit svou mat-

ku, aby mohlo růst. Zde přichází ke slovu rozdílnost povolání muže a ženy. Povoláním ženy je darovat dítěti něžnost a teplo, povoláním muže je především být pro dítě výzvou, aby se připravilo pro život. Tato rozdílná povolání však není možno v žádném případě absolutizovat. Přejíždě jsou zcela plynulé. Je však nezbytné tuto rozdílnost rozpoznat, aby každý partner lépe porozuměl odlišnosti toho druhého a mohl ji tak doplňovat.

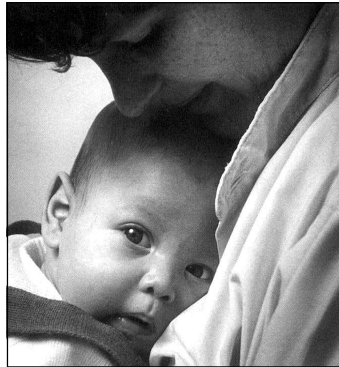
Muž potřebuje vzor otcovství. Tak jako máme Marii za příklad ženství a můžeme ji přijímat za matku, můžeme sv. Josefa přijmout jako »adoptivního otce«, jako nejdokonalejší vzor lidského otcovství. Když rozjímáme o sv. Josefu, odhalíme vlastnosti muže, manžela a otce.

Otec je dárce ochrany a bezpečí

Viděli jsme, že matka daruje lásku a život. Vlastnostmi otce jsou spíše síla, autorita a ochrana. Sv. Josef chránil svého syna před smrtí, když jej vytrhl z rukou Herodových a utekl s ním do Egypta. Když se hovoří o síle

muže, spojujeme to i s bezpečím. Potřebujeme muže, který je silný a dává bezpečí.

Od svého otce jsme v minulosti zažili různá zranění. Často byla otcova síla utlačující. Máme tedy strach ze síly otce a tedy i strach z Boha a strach, že budeme napravováni. Ale takový není ani nebeský Otec, ani sv. Josef. Sv. Josef byl něžný muž, což je výraz pro Boží sílu. Zatímco Maria má silnou něžnost, Josef má něžnou sílu. Síla otce nás musí chránit něžně a nesmí nám nahánět strach. Jsme vyzváni, abychom znovu objevili otcovství, které je silou i něžností. Učme se schoulit se do náruče všemohoucího Otce, která je pro nás útočištěm v každé naší úzkosti, abychom byli ochráněni a okusili bezpečí u Otce. V bezpečí jeho něžné ochrany budeme schop-

ni přijímat lidské, často poněkud méně něžné usměrňování. Takovým způsobem se sami naučíme usměrňovat s láskou v důvěře v milující všemohoucnost nebeského Otce, místo abychom násilným tlakem prosazovali svou vlastní mocenskou pozici.

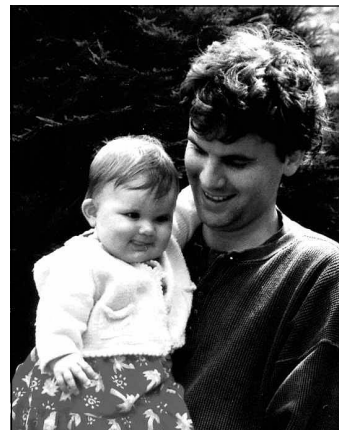
Podpora růstu

Viděli jsme ženu jakožto tu, která počne a daruje život. Ale potřebujeme otce, aby došlo k vnitřnímu růstu. Jméno Josef znamená v hebrejštině současné »růst a být větší«. Muž vede k růstu, když má autoritu. Autorita pochází od latinského slova *augere*, nechat růst, umož-

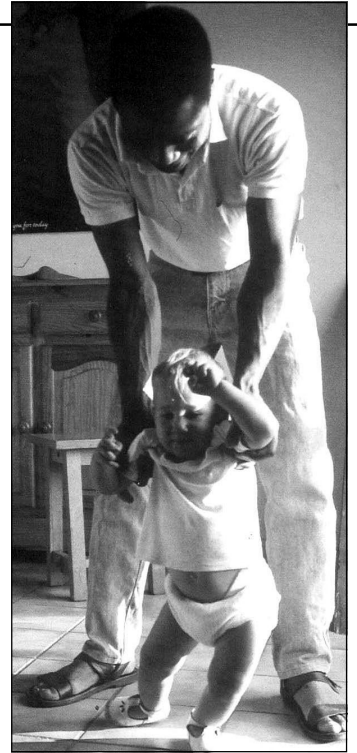
nit být větší. Dnes je mnoho lidí zcela ztraceno, protože nemají žádného otce. Je to otec, kdo stanoví hlediska, vyslovuje požadavky a určuje hranice; jedním slovem, daruje svému dítěti jistotu. Nepřítomnost otce působí, že dítě ztratí smysl pro své hranice. Roste jako divoký keř s mnoha nejistotami a neschopností se zavázat nebo angažovat. Otec uplatňuje nad svým synem autoritu, aby jej přivedl k růstu, nikoliv aby jej komandoval. Zdůvodnění autority nespočívá v moci, nýbrž v sebeodevzdání. Když vykonává manžel a otec opravdovou autoritu nad svou ženou a nad svým dítětem, pak nikoliv proto, aby měl nad nimi moc a ovládal je, nýbrž aby je přivedl k růstu. Jen ten muž, který se své ženě odevzdává, může mít u ní pravou autoritu. Jen otec, který svému dítěti dává to nejlepší, může u dítěte uplatňovat pravou autoritu.

Otec daruje dítěti zákon

Děti potřebují zákon: zákon, který je současně pevný i něžný; který člověka ani nedrtí, ale také nedělá choulostivým. Dítě se o něj může opírat a také udělat zkušenost s jeho přestoupením. Takový je také postoj milosrdného otce z evangelia (Lk 15,11-32), který nechá svého syna odejít z domu. Bůh nás učí

přejícímu vztahu k zákonu: slovem nám stanoví hranice, ale současně nám daruje svobodu.

Uvádět dítě do boje, do životního boje

Viděli jsme, že žena je těšitelkou, která je svému dítěti zcela nablízku. Bere je do náruče a zahrnuje je polibky a něžnostmi. Muž má jinou úlohu. Nemůže mít stejnou blízkost k dítěti. Bude je učít něčemu zcela novému. Uvádí je do odloučení. Viděli jsme, že otec vede dítě v nezbytné vzdálenosti od matky. Toto oddělení je pro dítě utrpením. Je to bolestný boj, ale boj, který přivádí k životu. Je tedy rolí muže učít své dítě vyrovnávat se s těžkostmi, opouštět útechy a měkkost, aby okusilo život s jeho pravidly růstu. Jestliže se nepustí »mámy«, bude mít poruchy vlastní identity, těžkost s přijímáním závazků, omezující úzkosti nebo nezralost. Toto odloučení patří k Boží pedagogice.

Maria a Josef

Tolik tedy k některým aspektům ženství a mužství, abychom mohli vytušit, jak mnohé naše těžkosti pramení z toho, že nevíme lépe, co je specifikou našeho povolání jako muže anebo ženy. Tak žijeme často něco, co neodpovídá našemu Bohem darovanému povolání. Tak se však, aniž jsme si toho vědomi,

O holocaustu z jiného úhlu

Sv. otec Jan Pavel II. při své nedávné návštěvě rodného Polska blahoslavlil 108 katolických mučedníků z doby nacistické okupace. Jsou mezi nimi řádové sestry, řeholní kněží a bratři františkáni, minorité, kapucíni, mariáni, verbisté aj., několik světských kněží a také dva biskupové: Julian Nowowiejski a Leon Wetmański. Mezi blahoslavenými je také jedna řeholnice českého původu, Marie Antonína Kratochvílová, školská sestra de Notre Dame.

Je nápadné, že Sv. otec blahoslavlil tyto duchovní a řeholní osoby v době, kdy ještě není uzavřen spor o kříž u koncentračního tábora v Osvětimi, který vyvolal nesouhlasnou polemiku některých židovských představitelů, argumentujících tím, že toto místo je největším židovským hřbitovem a přítomnost křesťanských symbolů Židy údajně ruší. Papež dal tímto gestem jasnou

odpověď, povznesenou nad malingerní spory o symboly.

Nacisté nezůstali ve svých vyhlazovacích plánech pouze u Židů. Jejich nenávisť k Židům byla součástí záměru, za nímž nelze nevidět metafyzickou reži Božího odpůrce. Kdo četl Rosenbergův „Mýtus 20. století“, zjistil, že nacistická ideologie bojuje především proti teistické koncepci Boha, obsažené ve zjevení Starého a Nového zákona. Tento Bůh musí být sesazen ze svého trůnu, aby udělal místo německému nadčlověku, arijské rase a pohanským božstvům starých Germánů. Proto je třeba zlikvidovat osobního Boha Bible. A to po pořádku: nejprve Starý zákon, potom Nový zákon. Židé jako prvotní vyznavači tohoto Boha, který se člověku zjevil a dal mu náboženství, přišli první na řadu.

Po nich následovali křesťané. Je snad náhodou, že ze všech

okupovaných zemí byla situace nejhorší právě v Polsku? Jen pro ilustraci: v protektorátě byli Češové samozřejmě občany druhé kategorie, neměli stejná občanská práva s Němci, české vysoké školy byly zavřeny. V polském Generálním gouvernementu však byly uzavřeny i střední školy a také základní školy byly jedna po druhé rušeny. Poláci na rozdíl od Čechů neměli ani svou samosprávu v podobě protektorátní vlády, o všem rozhodovaly německé úřady. Proč právě oni zakusili nejhorší úder německého okupanta? Proč ne Holanďané nebo Dánové?

Poláci těsně před válkou byli známi jako nejkatoličtější národ Evropy. Katolická církev, pronásledovaná všude, kam dosáhlo nacistické panství, zažila nejstrašnější chvíle právě v Polsku. Naprostá většina klášterů byla zrušena, všechny semináře zavřeny, úřady zakázaly veškerý katolický tisk a vydavatelskou činnost, jakákoliv náboženská aktivita mimo bohoslužby v kostele byla trestná. Více než třetina katolického duchovenstva prošla koncentračními tábory a vězeními, zhruba tři tisíce byly buď popraveny nebo zahynuly v táborech a vězeních.

V západní části Polska vytvořili Němci zvláštní župu zvanou „Warthegau“, která měla být ukázkou, jak bude vypadat říše po Hitlerově vítězství. V této župě byl katolický kult zcela zakázán, chrámy uzavřeny, polské katolické obyvatelstvo buď deportováno do Generalgouvernementu nebo soustředěno do zvláštních ghatt jako Židé a odváženo denně na nejtěžší práce v kamenolomech a na stavbách. Pokud někdo z nich onemocněl nebo nebyl fyzicky náležitě zdatný, esesmani ho okamžitě zastřelili. Župa byla osídlována Němci, sváženi ze všech koutů Říše.

Osud polského národa, nejkatoličtějšího národa Evropy, se tak příliš nelišil od osudu národa židovského. Rozdíl byl pouze v tom, že Poláci nebyli v této fázi ještě hromadně, čistě jen pro svůj etnický původ, vražděni v plynových komorách, ale kolik k tomu chybělo? Jejich situace, zvláště Poláků ve Warthegau, nasvědčovala, že toto je jenom otázkou času.

Je to zcela zákonitě a logické: po Starém zákoně musel přijít na řadu Nový zákon, po synagoze Církev. V konečné fázi měl být zničen a zlikvidován osobní Bůh, který je jedinou Pravdou, zjevenou Pravdou. To je smyslem a cílem skutečnosti, že Sv. otec blahoslavlil 108 duchovních osob, obětí nacistického pronásledování Církev v Polsku. Někteří západní komentátoři tento nadpřirozený aspekt nepochopili a psali (např. německý Frankfurter Allgemeine Zeitung) o údajně „provokaci papeže vůči Židům“. Jan Pavel II. však chce demonstrovat, že tady nejde o Židy nebo Poláky, ale o odvěký zápas Boha s Belialem, o revoltu padlého anděla proti svému Stvořiteli. Bůh se tady stává obětí ve svých vyznavačích: nejprve Židech, potom křesťanech, hlasatelech Bohočlověka a Spasitele Ježíše Krista.

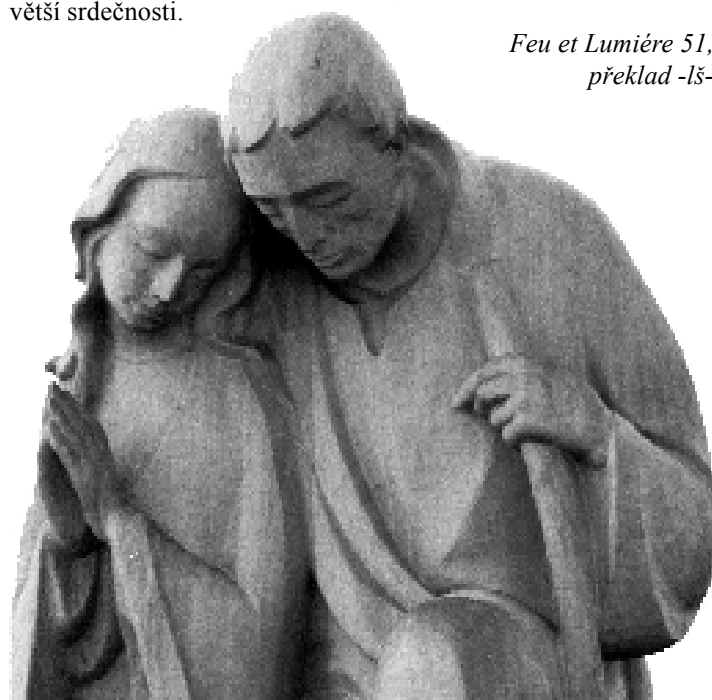
Toto spojení symbolizuje další fakt: Stát Izrael udělil celkem 15 000 Nežidů titul „Spravedlivý mezi národy světa“ za aktivní pomoc pronásledovaným Židům za druhé světové války. Je snad náhodou, že třetinu z tohoto počtu tvoří právě Poláci, převážně kněží a řádové sestry?

Nacistům, služebníkům satanovým, se jejich plán vzpoury proti pravému Bohu nezdařil. Podobně dopadli i komunisté. Prosme nové blahoslavené, aby Pán v co nejkratší době oslavil svoji dobrotu vítězstvím nad novými nepřáteli jeho svaté víry!

Radomír Malý

∞ vzdalujeme od Boží vůle lásky a sebe samy děláme nešťastnými, protože doopravdy svobodnými a šťastnými nás může učinit jen sjednocení s laskavou Boží vůlí. Možná, že nám tyto řádky znovu darují touhu zvažovat, jaké povolání Bůh stanovil pro muže a ženu a jak se mohou navzájem doplňovat. A snad nám Maria a Josef při tom pomohou nalézt ve svém povolání radost a žít ve větší srdečnosti.

*Feu et Lumière 51,
překlad -lš-*

OSLAVY 60. VÝROČÍ POSVĚCENÍ FARNÍHO KOSTELA SV. BARTOLOMĚJE V ŽELČI

V neděli 22. srpna 1999 v 10.30 hod.
bude slavit ve farním chrámu
pontifikální mši svatou

Jeho Excelence Mons. Josef HRDLIČKA,
světící biskup olomoucký.

V 10.00 hod. bude před obecním úřadem
v Želči (okres Prostějov) uvítán, potom
následuje slavnostní průvod do kostela
sv. Bartoloměje.

Odpoledne ve 14.30 hod. jsme zváni do
farního chrámu na pořad **Kamila KOULY
z Olomouce**, který přednese dílo Antoina
de Saint-Exupéryho „**MALÝ PRINC**“.

(O tajemství čistého srdce, dobru a lásce.)

Všichni jsou srdečně zváni.

CELOSTÁTNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE NA SVATÉ HOŘE

Svatá Hora u Příbrami: **Celostátní setkání mládeže**, které se koná ve dnech od 17. do 22. srpna **na Svaté Hoře** u Příbrami. Hlavním organizátorem této akce je Sekce pro mládež České biskupské konference (ČBK). V průběhu setkání bude pomáhat a zajišťovat **přímé přenosy** první křesťanská rozhlasová stanice v ČR – **Radio Proglas**, které 1. 8. oficiálně zahájilo **provoz z vysílače Ještěd v severních Čechách (97,9 FM)**. V okolí Svaté Hory je možno naladit Radio Proglas po celý srpen na vlnách **96 MHz/FM**. Na celostátním setkání mládeže se očekává účast několika tisíc mladých lidí, převážně katolíků. Hlavní téma „**Na cestě do Otcova domu**“ by mělo účastníky vést k zamyšlení nad posláním mladého člověka v současné společnosti.

Blíží informace:

Sekce pro mládež ČBK, Thákurova 3,
160 00 Praha 6 – Dejvice;
tel.: 02/20 181 753 (739)

Tiskový mluvčí Sekce pro mládež:

P. Mgr. Jan Balík, Kostelní nám. 16,
148 00 Praha 4; tel/fax: 02 / 44 91 04 69,
0609/433 748; e-mail: adcm-pha@comp.cz
Internetová stránka:

www.czech-web.cz/~svata.hora.99

ADORAČNÍ DNY 1999

V BAZILICE NA SVATÉM KOPEČKU U OLOMOUCE

MOTTO Jan 1,39: „**POJĎTE A UVIDÍTE.**“

14. 8. SOBOTA

VIGILIE SLAVNOSTI NANEBEVZETÍ PANNY MARIE

17.00 hod. – Otevření Adoračních dnů 1999
slavnou mší svatou (*uctění milostného
obrazu Panny Marie*) | 21.30 hod. –
schodiště před svatokopeckou bazilikou
„Nespatřené“ (*Pojďte a uvidíte – velkoploš-
ná projekce filmu*)

15. 8. NEDĚLE

1. ADORAČNÍ DEN

7.30 hod. – mše svatá | 9.00 hod. –
slavnou mší svatou s požehnáním bylin
slouží převor olomouckých dominikánů
P. Jiljí Příkaský OP (*uctění milostného
obrazu Panny Marie*) | 10.30 hod. – mše
svatá (*uctění milostného obrazu Panny
Marie*) | 14.00 hod. – společná adorace
| 15.00 hod. – slavná mše svatá
(*uctění milostného obrazu Panny Marie*)
| 16.30 hod. – V. Renč: Popelka
Nazaretská – účinkuje Miroslav Gabriel
Částek (*V tento den je možno získat
plnomocné odpustky*) | 21.00 hod. –
„Zpívání na svatokopeckých schodech“
(*duchovní folk – A. M. ÚLET*)

16. 8. PONDĚLÍ

2. ADORAČNÍ DEN

7.00 hod. – ranní mše svatá v kapli Jména
Panny Marie v ambitu | 8.00 hod. – tichá
adorace v bazilice | 9.00 hod. – společná
adorace | 10.00 hod. – slavná mše svatá
(*uctění milostného obrazu Panny Marie*)
| 12.00 hod. – modlitba „Anděl Páně“
a polední mše svatá v kapli Jména Panny
Marie v ambitu | 13.30 hod. – „Pojďte projít
bazilikou“ – výklad historie a prohlídka putní
baziliky a celého areálu | 16.00 hod. –
společná adorace | 17.00 hod. – slavná
mše svatá – oslavuje opat vyšebrodských
cisterciáků Alberich Siwek OCis (*uctění
milostného obrazu Panny Marie*) | Po mši
svaté koncert na nových svatokopeckých
varhanách (*účinkuje prof. Ant. Schindler a
K. Hewanicki*)

17. 8. ÚTERÝ

3. ADORAČNÍ DEN

7.00 hod. – ranní mše svatá v kapli Jména
Panny Marie v ambitu | 8.00 hod. – tichá
adorace v bazilice | 9.00 hod. – společná
adorace | 10.00 hod. – slavná mše svatá
– slouží P. Fr. Lízna SJ (*uctění milostného
obrazu Panny Marie*) | 12.00 hod. –
modlitba „Anděl Páně“, polední mše svatá
a adorace v kapli Jména Panny Marie
v ambitu | 15.00 hod. – tichá adorace
v bazilice | 16.00 hod. – společná adorace
– vede strahovský opat s bratřími strahovské
kanonie | 17.00 hod. – slavnostní
zakončení Adoračních dnů 1999 – mši
svatou společně s pozvanými kněžími
celebruje strahovský opat Michael Josef
Pojezdny (*uctění milostného obrazu Panny
Marie*)

BAZILIKA STARÉ BRNO

V sobotu 28. srpna 1999 v 18.30 hod.
v bazilice na Mendlově nám. v Brně bude
slavena pontifikální mše svatá ke cti sv.
Augustina – Otce řeholníků, augustiniánů,
kterou bude celebrovat Lukáš Evžen Mar-
tinec, starobrněnský opat. V 18.00 hod.
začnou společné nešpory.

POUŤ V NOVÉ PACE K P. MARIÍ NANE- BEVZATÉ začíná vigilii, v sobotu 14. srp-

na 1999 v 17.00 hod. v mariánském kláš-
terním chrámu, a v neděli dne 15. srpna
1999, na hlavní svátek, eucharistickou
obětí v 8.00 hod. a slavnou mší svatou
v 10.00 hod. dopoledne.

15. 8. V NETÍNĚ U PANNY MARIE USMÍVAJÍCÍ SE 286. DĚKOVNÁ POUŤ ZA ZÁCHRANU MĚSTA PŘED MOREM

Mše svatá: 6.30 hod. pro hospodyňky
| 8.00 hod. pro farnost | 9.30 hod. za
zemřelé kněze | 11.00 hod. pro poutníky
a za ně. Slouží a káže otec Ludvík Bradáč
z Říma. Pěší poutníci vycházejí z Velkého
Meziříčí v 6.30 hod. s hudbou. V 8.30 hod.
vycházejí rychlejším krokem ti zdatnější.
Ve 13.00 hod. je křížová cesta a prosby
k svatým ochráncům Čech a Moravy u hrob-
ky, ve 14.00 hod. rozloučení v kostele.

POUŤ K PANNĚ MARIÍ NANEBEVZATÉ V LAŠKOVĚ

V neděli 15. srpna 1999 se koná pouť
k Panně Marii Nanebevzaté v Laškově
(okres Prostějov). Ranní mše svatá v 7.30
hod. a slavná mše svatá v 10.30 hod. za
živé a zemřelé občany Laškova.

**O pouti se uskuteční sjezd rodáků u pří-
ležitosti 650. výročí první písemné zprá-
vy o obci.**

Sestra Emmanuela píše

15. července 1999

Pochválen buď Ježíši!

Poutníci, kteří se spolu s modlitební skupinou mohli někdy zúčastnit večerního zjevení na hoře, budou dojatí touto zprávou: 4. července slavila skupina své 17. výročí a s velkou radostí slavila mši sv. jako díkůvzdání. O něco později Nedjo, kytarista skupiny, vždy přítomný po boku Ivana během modliteb, nastoupil se svou manželkou, sestrou Vicky, do auta. Ale najednou dostal srdeční záchvat – a v několika minutách byl konec; opustil tento svět a vrátil se k Otci, ve věku 46 let. Jeho čtvrté dítě má 4 roky. Celá vesnice Bijakoviči tím byla otřesena.

Nedjo mluvil poslední dobou často o smrti. To mi připomíná slovo francouzské mystičky Marty Robinové ohledně jednoho náhle zemřelého mladého muže: „Bůh připravuje duši, aniž by to věděla.“

Nedjo nám zůstane krásným příkladem otce rodiny, který si denně našel čas chodit

na mši sv. a soustředoval celý svůj život na Boha, ve škole Gopsy. Jistě, jeho odchod je pro všechny bolestný, ale jaký pokoj doprovází toho, kdo opouští tento svět v Boží hodinu, když mu předtím sloužil celým srdcem!

Díky, že vezmete tuto rodinu do svých modliteb. Mnozí jsou v pokušení revoltovat, když smrt zasáhne mladého člověka, zejména když má malé děti. To je pochopitelné! Ale jak poznamenává Vicka, „Bůh ví, proč žádá tuto oběť“. Její vyzařující radost mluvila silněji než její slova. Taková událost má vždycky za účel zachránit více duší. Prosme Boha o důvěru v jeho cesty, které jsou božské, zejména když přetínají naše lidské plány. Bůh nepočítá jako my. Jednoho dne uvidíme v jeho světle „proč“ těchto událostí, a budeme děkovat.

Mezinárodní kněžské exercicie byly velmi bohatým časem pro ty, kteří přišli – početnější než loni. „Vedli“ Poláci, bylo jich 70. (Zúčastnilo se také 22 Slováků, Čech prý žádný. Celkem 170 kněží ze všech končin světa, mezi nimi i jeden anglikán a jeden pravoslavný Rumun. Pozn. překl.) Náš

bratr, jáhen dr. Fernand Sanchez jim otevřel obzory v oblasti vnitřního uzdravení, které zahrnuje celou bytost: psychickou i citovou, duchovní...

Mnoho bratří tím bylo pozitivně ovlivněno a rozhodli se přijít napřesrok znovu, aby mohli prožít další etapu v této oblasti. Ve škole Gopsy nacházejí Matku, kterou potřebují, aby byli uzdraveni ze všeho, co – vědomě či bezděky – jim ještě brání být apoštoly podle Božího Srdce. Mnoho kněží nám říká: „Bez Mariina přispění bych se byl neudržel.“ V současné krizi kněžství je Medžugorje oázou, kde se kněz stává nebo opět stává šťastným, že je knězem.

Vzhledem k této skutečnosti se několik modlitebních skupin rozhodlo dělat sbírky, aby umožnily kněžím a bohoslovcům přijít sem. Nápad k propagování!

Vizionáři Jakov a jeho manželka Anne-Lise jsou šťastni, že Stvořitel je obdaroval narozením třetího dítěte 8. července v Itálii. Je to malá Myriam.

Drahá Gopso, na cestě svatosti drž naše ruce pevně ve svých!

Sr. Emmanuela

Liturgická čtení

Neděle 15. 8. – slavnost Nanebevzetí Panny Marie

1. čt.: Zj 11,19a;12,1,3–6a.10ab
Ž 45(44),10b.11a+12a.16 Odp.: srv. 10b
2. čt.: 1 Kor 15,20–27a
Ev.: Lk 1,39–56

Pondělí 16. 8. – nez. pam. sv. Štěpána Uherského

1. čt.: Sd 2,11–19
Ž 106(105),34–35.36–37.39–40.43ab+44 Odp.: 4a
Ev.: Mt 19,16–22

Úterý 17. 8. – ferie

1. čt.: Sd 6,11–24a
Ž 85(84),9.11–12.13–14 Odp.: srv. 9
Ev.: Mt 19,23–30

Středa 18. 8. – ferie

1. čt.: Sd 9,6–15
Ž 21(20),2–3.4–5.6–7 Odp.: 2a
Ev.: Mt 20,1–16

Čtvrtek 19. 8. – nez. pam. sv. Jana Eudese

1. čt.: Sd 11,29–39a
Ž 40(39),5.7–8a.8b–9.10 Odp.: srv. 8a+9a
Ev.: Mt 22,1–14

Pátek 20. 8. – památka sv. Bernarda

1. čt.: Rt 1,1,3–6.14b–16.22
Ž 146(145),5–6b.6c–7.8–9a.9b–10 Odp.: 2a
Ev.: Mt 22,34–40

Sobota 21. 8. – památka sv. Pia X.

1.čt.: Rt 2,1–3.8–11;4,13–17
Ž 128(127),1–2.3.4.5 Odp.: 4
Ev.: Mt 23,1–12

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	15.8.	16.8.	17.8.	18.8.	19.8.	20.8.	21.8.
Antifona	1469	1150	1166	1181	1197	1734	1722
Žalm	783	783	783	784	784	783	783

Ranní chvály:

Hymnus	1469	1151	1166	1182	1198	1734	1723
Antifony	1470	1151	1167	1183	1198	1214	1229
Žalmy	813	1152	1167	1183	1199	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	1470	1155	1170	1186	1201	1735	1724
Antifona k Zach. kantiku	1471	1155	1170	1186	1202	1477	1724
Prosby	1471	1155	1171	1186	1202	1724	1724
Záv. modlitba	1471	1476	1171	1187	1476	1477	1478

Modlitba během dne:

Hymnus	792	1156	1172	1187	1203	1219	1233
Antifony	1472	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Žalmy	818	1157	1172	1188	1204	1219	1334
Krátké čtení	1472	1159	1175	1190	1206	1221	1336
Záv. modlitba	1471	1159	1175	1191	1206	1222	1336

Nešpory:

SO

Hymnus	1473	1473	1160	1176	1192	1207	1736	807
Antifony	1468	1474	1161	1177	1193	1208	1224	808
Žalmy	1649	1661	1161	1177	1193	1209	1224	808
Kr. čtení a zpěv	1468	1474	1164	1180	1196	1211	1737	810
Ant. ke kant. P. M.	1468	1474	1164	1180	1196	1211	1477	711
Prosby	1468	1474	1165	1180	1196	1211	1731	811
Záv. modlitba	1469	1471	1476	1181	1197	1476	1477	712
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1262	1238

Nabídka audiokazet...

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

NOVINKY

MC PANE, NAUČ NÁS MODLIT SE!

Mons. Josef Hrdlička, biskup olomoucký

Katecheze o modlitbě v pojetí nového Katechismu katolické Církve. Bůh nás stvořil tak, abychom byli schopni se s ním sdílet. Modlitba je nosnou osou křesťanského života. V době, kdy jsme vystaveni vlivům reklamy, trhu, hmoty a majetku, je doslova životní nutností nejen neztratit spojení s Bohem, ale neustále je prohlubovat a rozvíjet.

Cena 149 Kč

MC FRANTIŠEK KARDINÁL TOMÁŠEK – 100 LET

Vzpomínkové vyprávění Františka kardinála Tomáška, arcibiskupa pražského, vydané u příležitosti 100 let jeho narození.

Cena 135 Kč

MC POPELKA NAZARETSKÁ – Václav Renč

Literárně-hudební pásmo. Výběr textů a hudební aranžmá skladeb V. Petřů připravil P. Svoboda. Recitace J. Konečný, zpěv R. Sparka, J. Svobodová, J. Radová a komorní sbor za doprovodu malého instrumentálního souboru. Hudební režie L. Mathauser. Vydavatelství ROSA.

Cena 129 Kč

MC MODLITBA A MEDITACE – P. Józef Augustyn SJ

Otázky a odpovědi – záznam diskuse na závěr duchovní obnovy, kterou vedl P. Józef Augustin v r. 1998 v Pastoračním středisku sv. Vojtěcha v Praze. Vydalo Karmelitánské nakladatelství v Kostelním Vydří.

Cena 80 Kč

Z DŘÍVĚJŠÍCH TITULŮ

MC POVÍDÁNÍ O CÍRKVI – Mons. Jan Graubner

Jaké má představy o církvi arcibiskup? Není církev příliš vzdálená od obyčejných lidí? Jak dnes církev reformovat? Jaké místo v církvi a v životě člověka patří Bohu? O tom si povídáme s arcibiskupem, který prozrazuje, že nezapomněl na život faráře mezi lidmi, kteří jsou mu stále blízcí. „O čem mluvit s Bohem? To je podobné jako rozhovor mezi přáteli či snoubenci, mluví se o obyčejných věcech, ale buduje se vztah,“ říká Mons. Jan Graubner, metropolita moravský.

Cena 149 Kč

KAZETY KLASICKÉ HUDBY

MC BAROQUE MUSIC FOR TWO TRUMPETS

Bratři Jiří a Zdeněk Šedivých, trumpetisté České filharmonie a koncertní mistři, s A. Bártou (varhany) a Olomouckým komorním orchestrem (L. Mathauser) prezentují velkorysou jásavost, lesk a bravuru barokní hudby Vivaldiho, Händla, Rameaua a dalších skladatelů.

Cena 110 Kč

MC MISSA C DUR – FR. I. TŮMA

LAMENTATIONES JEREMIAE – J. D. ZELENKA

Mše C dur Fr. I. Tůmy (1700–1774) je komponována pro 4hlasý sbor, kvartet sólistů a orchestr s klarinami a varhany. V této nahrávce se Missa C dur po více než 200 letech opět probouzí k životu.

Lamentace proroka Jeremiáše z roku 1722 komponované pro obřady velikonočních „temných hodin“ jsou vlastně kantáty pro sólový alt, tenor, bas a smyčce s hoboji a varhany.

K provedení těchto skvostů barokní hudby spojily síly Pražský komorní sbor (uměl. ved. J. Pančík) a Olomoucký komorní orchestr (uměl. ved. Ant. Hradil) – naše přední tělesa, prověřená kvalitními nahrávkami a úspěšnou zahraniční reprezentací.

Cena 98 Kč

KAZETY PÍSNÍČEK

MC KÁMEN – SKUPINA OBOROH

Název je dán jednou z písní S. Klecandra (text a hudba), jež reflektují napětí života ve světě a víry v srdci. Úsilí o vnitřní pravdivost vyjadřují opět žalmy, také text J. A. Komenského aj., ale i hudba anonymů z 16., 17. stol. Pro vydavatelství ROSA nahráno roku 1996 ve Zlíně.

Cena 159 Kč

MC ČEKÁNÍ – MANŽELÉ RADOVI

Hrají a zpívají Jana a Miroslav Radovi, známí z Radia Proglas, aranžmá písní (u tří z nich i text a hudba) M. Rada. „Dobrý začátek je vždy milý. Nechávám se už nějakou dobu těmito písněmi probouzet do nového dne.“ (P. Mir. Cúth)

Cena 159 Kč

Převodem
706 035

Novinové výtahy

Odesílatel:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bídy a mravů. Neznámená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I.; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@ova.inenet.cz; http://www.ova.inenet.cz/svetlo). Registrční značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblasní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBLEDNÁVKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vmohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 004218741 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.